

ΔΕΛΤΙΟ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ

4

Τουρκια

κρατος

εθνικο προβλημα

φοιτητικο κινημα

αναλυση γεγονοτων

βιβλιο

σοσιαλδημοκρατια

εργατικη
εφημεριδα

ΔΕΛΤΙΟ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ Τ.Κ. 5143 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΝΟ 4 **μαρτης - απριλης 78**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- 4 ΤΟ "ΑΝΤΙΜΟΚΡΑΤΙΚΟ" ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ
- 5 Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ
- 6 ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
- 9 ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΜΟΣ
- 12 ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
- 14 ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
- 17 ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ
- 20 ΣΟΣΙΑΛΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ "ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ"
- 23 ΛΙΒΑΝΟΣ-ΕΜΠΑΡΓΚΟ

- 1** λαϊνα μετωπα . μαυροβουνη 1936 . παλη των ταξεων και εργατικη ταξη
- 2** πορτογαλια 75 . κυπριακος ναπιταλισμος . προοπτικες εργατικου κληνηματος στην κυπρο . δ.γερμανια και κρατικη τρομοκρατια . ατομικη τρομοκρατια . εθνικισμος V/S διεθνισμος (α μερος)
- 3** μιλιταρισμος πολεμος και εργατικη ταξη . παιδεια . εθνικισμος V/S διεθνισμος (β μερος) . κωδικας βιομηχανικων σχεσεων . η κριση στην εδεν . το ανεξαρτητο εργατικο προγραμμα .

υπαρχουν ακομη μερικια τευχη απο το 3 .Οσοι ενδιαφερονται για αρθρα απο τα προηγουμενα δυο τευχη του δ.σ. μπορουν να τα παρουν σε φωτοαντιγραφα .

Όταν τον περασμένο Οκτώβρη αρχίσαμε την έκδοση του "δελτίου συζήτησης" ξέραμε τες δυσκολίες που θα είχε μια τέτοια πρωτοβουλία και είχαμε πάντα υποψηφιότητα αποτυχίας της προσπάθειάς μας. Κοντρα όμως στα εμπόδια, αντικειμενικά και υποκειμενικά, βρισκόμαστε σήμερα στο 4ο τεύχος και μπορούμε να πούμε με ικανοποίηση ότι το "δελτίο συζήτησης" έχει σταθεροποιηθεί και προβλέπει στο μέλλον με αρκετή αισιοδοξία.

Χρειάζεται παράλληλα μια και καταφεραμε να φτάσουμε στο 4ο τεύχος να κάνουμε ένα απολογισμό της δουλειάς του δελτίου, κατά ποσο έχει πετύχει στους στόχους του και τι προοπτικές βλέπουμε.

Στο πρώτο τεύχος είχαμε πει ότι υπάρχει στον κυπριακό χώρο ένα στρώμα αγωνιστών που είτε έχουν απορρίψει τον ρεφορμισμό είτε αμφισβητούν την ορθότητα των ρεφορμιστικών κομμάτων είτε αναζητούν συζήτηση γύρω από θεωρητικά προβλήματα του κυπριακού εργατικού κινήματος. Σ' αυτό το στρώμα είπαμε ότι θα προσπαθούσαμε να απευθυνθούμε. Το συμπέρασμα από τα μέχρι σήμερα αποτελέσματα είναι ότι καταφεραμε σ' ένα μεγάλο βαθμό να αποκτήσουμε επαφή με αυτό το χώρο. Η κυκλοφορία του δελτίου είναι γύρω στα 500 φύλλα (τα μισά περίπου πάνε στο εξωτερικό), που είναι περα από τες αρχικές μας προσδοκίες.

- Παράλληλα είχαμε πει ότι θα προσπαθούσαμε:
1. Να δώσουμε μια εξήγηση και μια ανάλυση των προβλημάτων και προοπτικών του κινήματος στη σημερινή φάση.
  2. Να δημιουργήσουμε μια πλατφόρμα συζήτησης των διαφορών ιδεολογικών ρευμάτων που υπάρχουν σήμερα στο χώρο της κυπριακής αριστεράς.
  3. Να προσφέρουμε όσο είναι δυνατό στην ανάπτυξη της επαναστατικής θεωρίας

Εχουμε δει ότι όσον αφορά τον 2ο στόχο δεν καταφέρε να λειτουργήσει σαν πλατφόρμα συζήτησης αλλά περισσότερο σαν πλατφόρμα προβολής θέσεων από ορισμένες τάσεις (πιο συγκεκριμένα θα μπορούσαν να χαρακτηρισθούν σαν τάσεις του αντισταλινικού χώρου.)

Το αν πετύχαμε και σε πιο βαθμό στους υπολοίπους στόχους, περισσότερο από μας το ξέρετε εσείς. Θέλουμε όμως να πιστεύουμε ότι προσφεραμε κάτι σε αυτό τον τομέα. Σίγουρα αυτό δεν είναι ικανοποιητικό. Θα μπορούσε το δελτίο να προσφέρει πολύ περισσότερα. Εδώ μπαίνει και ο ρολος των φύλων του δελτίου. Από προσωπικές επαφές με αναγνώστες και συζητήσεις μεταξύ μας έχουμε φτάσει στο συμπέρασμα ότι χρειάζονται ορισμένες μεταξυ μας έχουμε φτάσει συγκεκριμένα:

- α. περισσότερες αναλύσεις γύρω από τρεχόντα προβλήματα και γεγονότα ιδιαίτερα του εργατικού χώρου, τοπικού και παγκοσμίου.
- β. πιο μικρά άρθρα.
- γ. απλοποίηση της γλώσσας, αποφεύγοντας ορολογίες που χρησιμοποιούνται μόνο από τους υπερπολιτικοποιημένους κύκλους.

Είναι πολύ σημαντικό να έχουμε και την γνώμη των φίλων του δελτίου πάνω στα θέματα που αναφεραμε όπως και οτιδήποτε άλλη κριτική, εισηγήση και συνεργασία θα ήθελε οποιοσδήποτε αναγνώστης και συζητήσεις μεταξύ μας εχουμε φτάσει να μας γραφείτε την γνώμη σας. Γι' αυτό και σας παρακαλούμε να

Η διευθύνη μας είναι:
ΔΕΛΤΙΟ ΣΥΖΗΤΗΣΗΣ
Τ.Κ. 5143
ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Τα ενυπογραφα άρθρα δεν εκφραζουν αναγκαστικά τες αποψεις της συνταχτικη επιτροπης. Την ευθυνη φερει ο συγγραφεας του αρθρου.

ΤΟ «ΑΝΤΙΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΟ»

Ελλάδα

Ένα θέμα που απασχολεί τελευταία το κίνημα στην Ελλάδα είναι το νομοσχέδιο του Καραμανλή για την πάταξη της τρομοκρατίας. Το νομοσχέδιο έχει πηγή έμπνευσης χώρες του ΝΑΤΟ, το αμερικάνικο πεντάγωνο και κύρια της χιτλερικής μορφής νομοθεσία της Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ. Το νομοσχέδιο ποινικοποιεί την οργανωμένη πάλη των εργαζομένων κάτω από το κάλυμμα της "βίαιης ανατροπής της κρατικής εξουσίας" την οργάνωση της αυτοάμυνας των εργατών κάτω από το κάλυμμα της "κατάρτισης τρομοκρατικής ομάδας". Τόιδιο και η συμπαράσταση μπορεί να χαρακτηριστεί "εγκωμιασμός αξιόποινου πράξεως". Οι χαφιέδες και απεργοσπάστες θα αμοιβονται (1000 000 δρχ) για το λειτούργημα της προστασίας της εννόμου τάξεως".

Με το "αντιτρομοκρατικό" νομοσχέδιο η κυβέρνηση

Καραμανλή θέλει να κατοχυρώσει και στο θεσμικό επίπεδο την τρομοκρατία ώστε να μπορεί να τη χρησιμοποιήσει όχι μόνο ενάντια στις "μειοψηφίες που δηλητηριάζουν το κλίμα συνεργασίας" (δηλώσεις Ράλλη) αλλά και σεπιδό πλατιά στρώματα του κινήματος που θα βγαίνουν έξω από αυτό το κλίμα. Η αύξηση της τρομοκρατίας (Πάτρα Αγρίνιο, προφυλάκιση Σέρφη, απολύσεις συνδικαλιστών) και η θεσμική κατοχύρωση τους έχουν στόχο να κτίσουν ένα ισχυρό κράτος που να μπορεί να αντιμετωπίσει το ολοένα αυξανόμενο απεργιακό κίνημα και ταυτόχρονα να ξεπεράσει την κρίση του Ελληνικού καπιταλισμού. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια πρέπει να εντάξουμε και την ψήφιση του αντεργατικού πρωτολογισμού, την υπογραφή της συλλογικής σύμβασης, την προσπάθεια επιβολής της τεχνοκρατικής μεταρρύθμισης στα Α.Ε.Ι. και την προσπάθεια για ιμπεριαλιστική διευθέτηση του πριακού.

□

Το εργατικό κίνημα απάντησε στην τρομοκρατική επίθεση της κυβέρνησης με κινητοποιήσεις την Τρίτη (11-4-78) και με στάσεις εργασίας και απεργίες. Τα μαζικά κόμματα (ΚΚΕ, ΠΑΣΟΚ) και μερικές άλλες οργανώσεις (κύρια Μασίκες) έδρασαν σεχταριστικά οδηγώντας τους αγώνες να γίνονται κομματιαστά και μεμονωμένα. Μερικές οργανώσεις της επαναστατικής αριστεράς (ΟΣΕ, ΟΚΑ, ΕΔΒ, ΟΠΑ, Μαχητής) κατάρτισαν Επιτροπή για ενιαία δράση και προγραμματισμό κινητοποιήσεων.

Είναι φανερό πως μια συλλογική απάντηση στο τρομοκρατικό νομοσχέδιο του Καραμανλή θα βάλει φραγμό στην αύξηση της κρατικής τρομοκρατίας και θα χαράξει την προοπτική να περάσει το κίνημα στην αντεπίθεση. Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο με την ενιαία πάλη της εργατικής τάξης και την οργάνωση της αυτοάμυνας της.

Οι συγκεντρώσεις της Τρίτης (11-4-78) και οι στάσεις εργασίας και απεργίες που ακολούθησαν παρόλο που έδειξαν την καθολική αντίδραση του εργατικού κινήματος στην κυβερνητική τρομοκρατία δεν μπορούν από μόνα τους να θάψουν το νόμο αν δεν κλιμακωθούν. Με τη σημερινή κατάσταση του κινήματος και την πολιτική των μαζικών ρεφορμιστικών κομμάτων είναι δύσκολο να περιμένουμε αυτή την κλιμάκωση. Παρόλα αυτά τα ρεφορμιστικά κόμματα πιεσμένα από τη βάση τους θα είναι υποχρεωμένα να αναλάβουν περιστασιακά να κινητοποιούν τους εργάτες, μέρα σε μέρα να μπορούν να τους ελέγχουν. Αυτού του είδους αγώνες από τη μια και η άρνηση των κομμάτων να προχωρήσουν σε ολοκληρωτική επίθεση ενάντια στο νόμο θα δημιουργήσουν συνθήκες που παρόλο που θα είναι δύσκολο να θαφτεί ο νόμος περισσότεροι εργάτες θα στηριχτούν στις δικές τους δυνάμεις, μακριά από τις ρεφορμιστικές ηγεσίες τους.

Πήραμε από την εκδοτική ομάδα "ΕΡΓΑΣΙΑ" επιστολή σχετικά με την αναδημοσίευση στη ΣΗΜΕΡΙΝΗ άρθρου του Κώστα Βιδάλη που περιλαμβάνεται σε έκδοση της ομάδας.

Στην επιστολή της η ομάδα τονίζει τα εξής όσον αφορά την αναδημοσίευση:

1. Στην εισαγωγή του ο Αλ. Κωνσταντινίδης αναφέρει σαν συγγραφέα του έργου τον Κώστα Βιδάλη δολοφονημένο αγωνιστή του ΕΑΜ, ενώ πραγματικός συγγραφέας είναι Ελληνοκύπριος. Η ομάδα θεωρεί ότι το λάθος του

δημοσιογράφου είναι εσκεμμένο για να περιπλέξει τα πράγματα.

2. Θεωρεί την προσπάθεια του Κωνσταντινίδη να παρουσιαστεί σαν φιλελεύθερος και "προοδευτικός" χρησιμοποιώντας κριτική της αριστεράς από αριστερά σαν μια νέα μορφή αντικομμουνισμού.

3. Παρουσιάζει την Αυτοδιάθεση - Ένωση σαν τη μόνη επαναστατική λύση για την οποία πρέπει να παλαίψει η εργατική τάξη και τονίζει ότι ο Α. Κωνσταντινίδης προσπάθει να δημιουργήσει συγχυση πάνω στο θέμα αυτό.

Τον τελευταίο καιρό μια σειρά κινητοποιήσεις, στον ελληνικό φοιτητικό χώρο έρχονται να βάλουν σε αμφισβήτηση, τον ως τώρα προανατολισμό του κτητικού κινήματος, όπως αυτός καθορίστηκε από τους πανσπουδαστικά συνέδρια και την ως τώρα πρακτική του κεντρικού συμβουλίου της ΕΦΕΕ. Η κατάληψη της Πάτρας, η αποχή διαρκείας στο ΕΜΠ, η αποχή από Γιάννενα, στην Βιομηχανική και στην Πάντειο είναι κινητοποιήσεις ενάντια στον νόμο πλαίσιο κυβερνητικής εκπαιδευτικής πολιτικής, στην εντατικοποίηση των σπουδών και το σφίξιμο των εξετάσεων, και κινητοποιήσεις που απορρίπτουν την λογική της αλλαγής και του παζαριού σαν την βασική μορφή του ΦΚ.

Αναμφίβολα η αιχμή στους αγώνες του κινήματος είναι από αυτές τές κινητοποιήσεις είναι η κατάληψη του Πανεπιστημίου της Πάτρας. Για τους φοιτητές της Πάτρας το πρόβλημα της εντατικοποίησης των σπουδών σταδιακού περάσματος του νόμου πλαίσιο μέσα στην εφαρμογή της κυβερνητικής πολιτικής για εκσυγχρονισμό της Παιδείας είναι ακόμη πιο έντονο και έρχεται να διαιωνίσει το πρόβλημα η πλειοψηφία των φοιτητών να χάνει χρόνια. Η εφαρμογή της κυβερνητικής εκπαιδευτικής πολιτικής εμφανίστηκε στην Πάτρα με ένα οξύτερο τρόπο με την σκλήρυνση των εξετάσεων, την κατάργηση της Γ περιόδου, διακοπή μα. Για παράδειγμα στο Β έτος του Μαθηματικού πέρασε από τους 370 φοιτητές έχασαν χρόνια 344, (93 τοις εκατό). Από αυτούς φέτος ξανάχασαν την ζωή για δεύτερη φορά 240, (70%).

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση το ΦΚ αντέδρασε. Βάσει την περσινή εμπειρία που οι κινητοποιήσεις οδηγούντες από τους ρεφορμιστές προσπάθησαν να λύσουν το πρόβλημα με ημίμετρα οδηγώντας σε αδιέξοδο και μετά από την μόνιμη αδιαφορία των καθηγητών που δούσαν ακόμα και την ύπαρξη του προβλήματος αρχικά με μια πολυήμερη μαζική και ενεργητική αποχή με αιτιολογία τοχούρωση χρονιάς, μεταφορά όλων των μαθημάτων στο πτυχίο. Σε ολόκληρη αυτή την κινητοποίηση η ΕΦΕΕ εναντιώθηκε με όλα της τα μέσα διαφωνώντας με το αίτημα όσο και με την αποχή σαν μέσο πάλης. Μετά από πολύμηνη αποχή και αφού φάνηκε πως οι καθηγητές δεν είναι διατεθειμένοι να υποχωρήσουν οι απεναγντίας σκληρά να μην πολύ την στάση τους αποκορύφωμα να κλείσουν το Πανεπιστήμιο το ΦΚ Πάτρα αποφάσισε να κλιμακώσει την κινητοποίηση κατάληψη του κτιρίου του Πανεπιστημίου. Στην αποχή αυτή της πλειοψηφίας των φοιτητών των τριών τάξεων της Φυσικομαθηματικής, Βιολογικής, Μαθηματικού, Φυσικού εναντιώθηκαν οι ΠΑΣΠ και η ΚΝΕ η οποία και εδύλωσε ότι δεν πρόκειται να υποταχθεί στις αποφάσεις των Γ.Σ. αλλά θα κάνει ότι μπορεί για να εδύσει αυτή τη "κυριοδικτική" πολιτική να εφαρμοστεί.

Κλιμακώνοντας τον αγώνα τους οι φοιτητές της Πάτρας οργανώνουν την κατάληψη. Εκλέγεται Σ.Ε. που παραστάση της ΑΠΣ να βγή μέσα από την Παιδοιτητική κέντρωση βγαίνει μέσα από τα Δ.Σ. των Σχολών. Κυριοφορούν χιλιάδες προσηρήσεις βάζουν σε λειτουργία και βάζουν την εφημερίδα της κατάληψης "Η Κατάληψη", οργανώνουν συναυλίες, προβολές παρακολούθηση θέατρο. Παυτόχρονα ξεκινά μια δουλειά για συμπαραστάση κατάληψη με ψηφίσματα και άλλη οικονομική και υλική βοήθεια. Κλιμακώνοντας ακόμα παραπέρα την κατάληψη

Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΑΣ

ΕΦΕΕ
εθνική φοιτητική ένωση ελλήνων

ΚΝΕ
κομμουνιστική νεολαία ελλάδας ((ΚΚΕ)

ΠΑΣΠ
πανελληνια αγωνιστική σπουδαστική παραταξη (ΠΑΣΟΚ)

ΑΠΣ
αγωνιστική παραταξη σπουδαστων (οσε)

ΔΑ
δημοκρατικός αγώνας (ΚΚΕεσ)

για άσκηση πίεσης στην Κυβέρνηση παίρνεται απόφαση για συγκέντρωση πορεία τη Δευτέρα 20 Μάρτη. Σ' αυτή τη πρωτοβουλία η κυβέρνηση απάντησε με πυροσβεστικές ροπαλοφόρους και συλλήψεις αγωνιστών φοιτητών και καταδικές τους σε μεγάλες ποινές. Είναι σίγουρο όμως ότι μετά την τρομοκρατική επίθεση της αστυνομίας η κατάληψη βγαίνει πιο ενισχυμένη. Πολλά τμήματα του κινήματος εναισθητοποιούνται και στρέφονται ενάντια στην κυβέρνηση απαιτώντας την ικανοποίηση των αιτημάτων των φοιτητών Η συμπαραστάση στην κατάληψη μεγαλώνει και η σιωπή και η συκοφαντία που προσπαθούν να περάσουν η κυβέρνηση και η ΚΝΕ γύρω από τη κατάληψη σπάει.

Η ΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΩΝ

Από την αρχή των κινητοποιήσεων του ΦΚ στην Πάτρα η στάση των ρεφορμιστών και κυρία της ΠΣΚ - ΚΝΕ ήταν συκοφαντική και απεργαστική. Τόσο κατά την αποχή όσο και κατά την κατάληψη προσπάθησαν να συκοφαντήσουν το κίνημα με αποκορύφωμα η ΠΣΚ να συνταξιοποιεί τη θέση της με την κυβέρνηση για την κατάληψη ότι "σποκονούνται από αναρχοαριστεριστικά στοιχεία και από το κομμάτι του Ρήγα που συμπλέει μαζί τους". Πέρα από αυτό όμως και η επίσημη θέση των ΠΣΚ-ΠΑΣΠ-ΔΑ και της ΕΦΕΕ στον νόμο πλαίσιο και την κυβερνητική πολιτική την στιγμή που η κυβέρνηση σε μετρία σειρά από σχολές προωθεί αθόρυβα κομμάτια του νόμου πλαίσιο δεν είναι τίποτε άλλο από αποδοχή της αντιφοιτητικής αντιδραστικής ουσίας όλων αυτών των μέτρων καλυμμένη από μικροδιορθώσεις και διεικδικήσεις γύρω από το αν αυτά τα μέτρα θα εφαρμοστούν με την συμμετοχή ή όχι των ρεφορμιστών. Ετσι σε πολλές σχολές διαμορφώνεται η τάση για κινητοποίηση με αιτήματα και με μορφές πάλης έξω από την λογική των ΠΣΚ-ΠΑΣΠ-ΔΑ. Έξω από συνδιαλλαγές και παζάρια, με πάλη γύρω από αιτήματα - κατακτήσεις που το καθένα μπαίνει φραγμός στην κυβερνητική πολιτική. (Γ εξεταστική, Δ πτυχιακή.) Μπροστά σε αυτή την κατάσταση η ΕΦΕΕ κηρύσσει τριήμερη παμοιτητική αποχή και μετά πενθήμερη για να εκτονώσει την πίεση που υπάρχει μέσα στις σχολές για πραγματικές κινητοποιήσεις.

ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Πέρα από το διαπραγματευτικό ατού που θέλει να έχει η ΕΦΕΕ στην συνδιαλλαγή της με την κυβέρνηση η παμοιτητική έρχεται να παίξει ένα ρόλο ελέγχου των πιο προωθημένων κινητοποιήσεων του ΦΚ. Αυτό φαίνεται ξεκάθαρα από το ότι χρησιμοποιήθηκε από την ΠΣΚ για να σπάσει την κατάληψη της Πάτρας με το πρόσημα της ένταξης της στις κινητοποιήσεις της ΕΦΕΕ. Ακόμα δεν βάζει μια συγκεκριμένη προοπτική στην αποχή ώστε να είναι σίγουρο ότι τα αιτήματα που βάζει θα καταλήξουν στο τέλος σε υπομνήματα στους υπουργούς η διαμαρτυρίες στην κυβέρνηση. Εκτός από αυτά τα ίδια τα αιτήματα που τοποθετεί η ΕΦΕΕ είναι γενικά και αόριστα που τουλάχιστον στον κάτω από αυτή την μορφή δεν απασχολούν τους αγώνες του κινήματος. "Ένας δημοκρατικός νόμος πλαίσιο" να ουσιαστικοποιηθεί η συμμετοχή των εκπροσώπων των φοιτητών στα όργανα" (αίτημα που απασχολεί πολύ τους ρεφορμιστές φοιτητοπατέρες).

Είναι σίγουρο λοιπόν ότι η αιχμή της κινητοποίησης είναι το ενάντια στην εντατικοποίηση γιατί όλοι οι σημερινοί αγώνες γίνονται γύρω από αυτό το ζήτημα. Ούτε και σε αυτό όμως η ΕΦΕΕ βάζει ένα συγκεκριμένο αίτημα. Έως; Τι πρέπει να πετύχει το φοιτητικό κίνημα σαν φραγμό στην εντατικοποίηση; Ετσι σε σημείο αιχμής η αποχή μένει με την γενική διατύπωση ότι είναι ενάντια στην εντατικοποίηση. Για άλλη μια φορά το φοιτητικό κίνημα και κυρία οι φοιτητές της Πάτρας πληρώνουν τον απεργαστικό ρόλο των ρεφορμιστών και κυρία της ΠΣΚ-ΚΝΕ.

Ο καθένας μας θα πρέπει να θυμάται τα γεγονότα στο αεροδρόμιο της Λάρνακας τον περασμένο Φεβρουάριο. Για μια ολόκληρη βδομάδα ήταν το κύριο θέμα που απασχολούσε την σκέψη του μέσου Κυπρίου εργάτη. Πολύ φυσιολογικά ο καθένας διψούσε για πληροφόρηση για μια τοποθέτηση πάνω στα γεγονότα. Δεν πρέπει λοιπόν να μας ξενίζει το γεγονός ότι οι περισσότεροι εργάτες πήραν εθνικιστική τοποθέτηση και υποστηρίζουν τη θέση της άρχουσας τάξης μια και η μόνη εξήγηση που δόθηκε ήταν αυτή που εξυπηρετούσε τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η ύπαρξη υπαλλαχτικής εξήγησης και πληροφόρησης θα έπαιζε καθοριστικό ρόλο στο τι θέση θα έπαιρνε μια μικρή αλλά πολύ σημαντική μειοψηφία της εργατικής τάξης.

Την ίδια εποχή η απεργία σ' ένα εργοστάσιο μωσαϊκών στην Λάρνακα (Λυσιώτη) βρισκόταν στόν 5ο μήνα και σ' αυτή την περίπτωση δεν πρέπει να μας ξενίζει το γεγονός ότι οι εργάτες έκαναν αυτο που θα ήθελε η άρχουσα τάξη. Δηλαδή τίποτα, αφού η πληροφόρηση και καθοδήγηση γύρω από την απεργία ήταν ουσιαστικά ανύπαρκτη.

Οι δυο πιο πάνω περιπτώσεις είναι χαρακτηριστικές και δείχνουν πολύ καθαρά το πόσο αρνητικά επιδρά στην εξέλιξη και άνοδο του κινήματος η ελλειψη υπαλλαχτικής καθοδήγησης.

Σήμερα που οι παραδοσιακοί εκπρόσωποι των εργατών συνεργάζονται όλο και πιο πολύ με την άρχουσα τάξη, και η αλλαγή που συμβαίνει μέσα στην Κυπριακή κοινωνία δημιουργά τις πρώτες προοπτικές για ξύπνημα του εργατικού κινήματος, που πρώτα στοιχεία είχαμε με τους απομονωμένους αγώνες του τελευταίου χρόνου, κάμνει την αναγκη της υπαλλαχτικής πληροφόρησης και καθοδήγησης πολύ επιτακτική.

Οι απομονωμένες και ευκαιριακές προσπάθειες με την έκδοση φυλλαδίων, μπροσούρων και άλλων υλικών αν και ενισχυσημαγτικές, δεν αρκούν.

Εκείνο που χρειάζεται είναι η έκδοση ενός είδους εντύπου σε συχνά και τακτικά διαστήματα που να δένεται με την καθημερινή ζωή, εμπειρίες, προβλήματα και αγώνες των εργατών. Στόχος αυτής της έκδοσης πρέπει να είναι η εξέλιξη της σε μια πραγματική εφημερίδα.

Σίγουρα για να μπει σε πράξη και να πετύχει η προσπάθεια χρειάζεται σαν προϋπόθεση η συσπείρωση ενός αριθμού αγωνιστών γύρω από βασικά προβλήματα του κινήματος θεωρητικές θέσεις τρόπους επέμβασης και στο τι είναι η εργατική εφημερίδα.

Πιο κάτω γίνεται μια προσπάθεια ξεκαθαρίματος στο τι είναι το ρόλο παίζει, και πώς παλεύει μια εργατική εφημερίδα. Επειδή είναι ένα θέμα αρκετά σημαντικό θα ήταν πραγματικά πολύ χρήσιμο να συνεχίσουμε τη συζήτηση γύρω από την εργατική εφημερίδα.

ΑΝΤΙΒΑΡΟ ΣΤΗΝ ΑΣΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Η κεφαλαιοκρατική τάξη ελέγχει όλα τα μέσα μαζικής επικοινωνίας, την εκπαίδευση, ακόμα και την εκκλησία. Μέσα απ' αυτά έχει την δυνατότητα να επιβάλλει τόσο τη δική της ιδεολογία όσο και την συνείδηση που εξυπηρετεί τα συμφέροντα της σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση.

Για τους επαναστάτες ένα σοβαρό εμπόδιο που έχουν να συναντήσουν είναι η επιβολή της αστικής ιδεολογίας στην εργατική τάξη. Η Κύπρος είναι πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα επιτυχίας της αστικής τάξης να επιβάλει σχεδόν εξ' ολοκλήρου την ιδεολογία της στην εργατική τάξη. Το σπασίμο της αστικής ιδεολογίας είναι σίγουρα ένα μεγάλο καθήκον.

Τό κύριο όπλο της αστικής τάξης στον τομέα της προπαγάνδας είναι το ότι έχει καταφέρει να βλέπουμε ο καθένας μας το άτομο του σαν ένα απομονωμένο πρόσωπο μέσα στην κοινωνία, κινδυνεύοντας τα μέσα μαζικής επικοινωνίας τόσο τα καθαρά αστικά όσο και δυστυχώς

σοφοκλή ρουσού

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

εκείνου που θέλουν να ονομάζονται αριστερά - βλέπουμε ότι απομονώνουν το άτομο από την υπόλοιπη κοινωνία και απευθύνονται σ' αυτό. Η αντίδραση του μέσου εργάτη είναι ότι βλέπει την κοινωνία όχι σαν σύνολο τάξεων με αντικρουόμενα συμφέροντα αλλά σαν σύνολο μονάδων - ατόμων που και αυτός είναι μέρος αλλά που αν δεν υπήρχε δεν θα άλλαζε τίποτα τα πράγματα. Δηλαδή με άλλα λόγια δημιουργούν στόν κάθε εργάτη την εντύπωση ότι δεν ανήκει σε μια συγκεκριμένη τάξη που την εκμεταλλεύεται η κεφαλαιοκρατική τάξη. Τον κάνουν να βλέπει τον κόσμο πάνω σε ατομική βάση και όχι ταξική. Επομένως δεν μπορεί να δράσει συλλογικά σαν μέρος της εργατικής τάξης για οποιαδήποτε αλλαγή.

Η αστική προπαγάνδα δεν περιορίζεται εδώ.

Μπαίνει σε κάθε τομέα της ζωής μας και στην ουσία μας επιβάλλει τον τρόπο αντιμετώπισης του κόσμου που συμφέρει στην αστική τάξη. Σήμερα που τα μέσα μαζικής επικοινωνίας έχουν μπει σε κάθε τομέα και ώρα της ζωής μας (ράδιο, τηλεόραση, περιοδικά) η επίδραση που εξασκεί η αστική προπαγάνδα στη ζωή του κάθε εργάτη είναι τρομερή.

Για να μπορέσουμε να την αντικρούσουμε χρειάζεται να χρησιμοποιήσουμε κάθε μέσο. Σίγουρα η δράση έχει μεγάλη σημασία στην αλλαγή της ιδεολογίας. 'Ο εργάτης μαθαίνει περισσότερα μέσα από μια απεργία παρά από τα φυλλάδια. Όμως η προπαγάνδα παίζει σημαντικό ρόλο. Η εργατική εφημερίδα προσπαθεί να αντιπαραθέσει τη δική της εξήγηση στα γεγονότα. Προσφέρει μια υπαλλαχτική εξήγηση στο τι συμβαίνει στην καθημερινή ζωή του εργάτη όσο και στο τι συμβαίνει στον κόσμο γενικά. Το πιο σημαντικό είναι να προσφέρει αυτή την εξήγηση από ταξική σκοπιά. Από της σκοπιάς της εργατικής τάξης τάν τάξη.

ΟΡΓΑΝΩΤΗΣ

Η διαφορά ανάμεσα σε μια αστική και μια εργατική εφημερίδα δεν είναι μόνο στο πως αντιμετωπίζει τα γεγονότα αλλά και στο ρόλο που παίζει μέσα στο κίνημα. Ένας από τους πιο σπουδαίους ρόλους που

μπορεί να παίζει η εργατική εφημερίδα είναι του οργανωτή. Η αστική εφημερίδα μεταφέρει τις ειδήσεις με ένα πέπλο αντικειμενικότητας. Παρουσιάζει δηλαδή τα γεγονότα. Ο αναγνώστης μιάς τέτοιας εφημερίδας δεν σημαίνει ότι αναγκαστικά δέχεται την κοσμοθεωρία της εφημερίδας ούτε η παρουσίαση των ειδήσεων του γεννά κανένα κίνητρο να κάμει κάτι. Η εργατική εφημερίδα σε αντίθεση σχολιάζει και παίρνει θέση τόσο πάνω στην εξήγηση του γεγονότος όσο και στο τι πρέπει να γίνει. Ο ταχτικός αναγνώστης δέχεται έτσι τις βασικές αρχές της εφημερίδας όπως επίσης γενιέται μέσα του η ανάγκη να κάμει κάτι.

Ο οργανωτικός ρόλος της εφημερίδας εμφανίζεται με διάφορες μορφές. Γράψιμο, πούλημα, οικονομική ενλόχηση, ομάδες συζήτησης των θέσεων, ομάδες δράσης για την διεξαγωγή εκστρατιών που προπαγανδίζει η εφημερίδα. Η σημασία πίσω από τον οργανωτικό ρόλο της εφημερίδας είναι ότι δημιουργεί την ανάγκη, σπρώχνει και υποβοηθά τη δημιουργία εργατικών ομάδων για να κάμουν μια συγκεκριμένη πολιτική πράξη που έχει σχέση με την εφημερίδα.

α) γράψιμο

Η εργατική εφημερίδα πρέπει να περιλαμβάνει άρθρα από τους ίδιους τους εργάτες για τη ζωή τους για τις πολιτικο-ιδεολογικές τους θέσεις για τις εμπειρίες τους τους αγώνες τους. Έτσι πετυχαίνουμε να νοιώσουν οι εργάτες την εφημερίδα σαν δική τους. Οργανωτικά βοηθά στο ότι οι εργάτες ενός χώρου **οσπείρνονται είτε για να γράψουν το άρθρο είτε γύρω από τις θέσεις του άρθρου.** Επιπλέον άρθρα γραμμένα από εργάτες κάμουν την εφημερίδα μέρος της ζωής και της τάξης του εργάτη.

β) πούλημα

Πόλλο από την πείρα μας θα έχουμε παρατηρήσει ότι το πούλημα της εφημερίδας δεν είναι και τόσο εύκολο πράγμα. Έχει όμως μεγάλη σημασία. Για να πουλήσει κάποιος εργάτης την εφημερίδα πρέπει να έχει δεχτεί τις θέσεις της, να έχει δει την ανάγκη να συζητήσει και να πήσει άλλους για την ορθότητα των ιδεών που εκφράζει η εφημερίδα. Πρέπει με άλλα λόγια να δεχτεί την εφημερίδα σαν δική του και ότι πρέπει να την εξαπλώσει.

γ) Οικονομική ενλόχηση

Τόσο το πούλημα όσο και στην οικονομική ενλόχηση η ενεργή συμμετοχή εργατών έχει μεγάλη σημασία. Η προσφορά εστώ και ενός σελινιού για την εφημερίδα σημαίνει ότι νοιώθει την εφημερίδα σαν δική του την βλέπει σαν μέρος του αγώνα του. Η εφημερίδα πρέπει να παλεύει για να κερδίσει την οικονομική υποστήριξη των εργατών. Έτσι κάμνει το πρώτο βήμα για την οργάνωση των μαζών γύρω από τις αρχές της εφημερίδας γιατί η οικονομική ενλόχηση είναι συνειδητή απόφαση δηλαδή το γιατί πρέπει να δώσης λεφτά και που.

δ) Ομάδες συζήτησης

Η εφημερίδα πρέπει να δημιουργεί κύκλους συζήτησης είτε μέσα από τα άρθρα που δημοσιεύει έτσι που να σπρώχνει τους αναγνώστες της να συζητούν με άλλους εργάτες για τις θέσεις που εκφράζονται είτε ακόμα καλύτερα με τους αγνεδητούς υποστηρικτές της εφημερίδας που πρέπει να δημιουργούν κύκλους συζήτησης στους χώρους τους. Η εφημερίδα από μόνη της πρέπει να βοηθά τη δημιουργία των κύκλων αυτών με διάφορους τρόπους π.χ. να δημοσιεύει τις αντίθετες γνώμες ή ότι δηποτε άλλες θέσεις των αναγνώστών να ζητά από τους αναγνώστες της να γράψουν την θέση τους για ένα συγκεκριμένο θέμα.

ε) ομάδες δουλιές

Για να μπορέσει η εφημερίδα να παίξει σωστά τον οργανωτικό της ρόλο πρέπει να πετύχει να γίνει

καθοριστικός παράγοντας στην πάλη των εργατών. Οι υποστηρικτές της εφημερίδας οργανώνοντας για να παλέψουν για τους άμεσους στόχους, καμπάνιες, η αιτήματα που προπαγανδίζει η εφημερίδα. Δεν χρειάζεται να ειπωθεί ότι για να μπορέσει η εφημερίδα να πετύχει αυτό το στόχο σημαίνει ότι έχει ριζώσει μέσα στο εργατικό κίνημα και όχι μόνο επηρεάζεται απ' αυτό αλλά και το επηρεάζει ο οργανωτικός ρόλος της εφημερίδας αναγνωρίστηκε από πολύ παλιά. Η Πρόβδα του Λένιν ήταν μια πολύ χαρακτηριστική περίπτωση.

"Οι αναγνώστες της Πρόβδα, κυτίζοντας στις εισφορές των εργατών μαζί με τα γράμματα από βιομηχανικούς εργάτες και υπαλλήλους σ' όλη τη Ρωσία, που οι περισσότεροι από αυτούς είναι απομονωμένοι μεταξύ τους λόγω των συνθηκών της Ρωσικής ζωής παίρνουν κάποια ιδέα του πως οι προλετάριοι στα διάφορα επαγγέλματα και περιοχές αγωνίζονται πως άρχισαν να ζυπνούν για να υπερασπίσουν τα δίκαια τους.

.... "Η εργατική εφημερίδα είναι φόρουμ εργατών. Μπροστά σ' ολόκληρη την Ρωσία πρέπει οι εργάτες να κάμουν γνωστά ένα μετά το άλλο τα διάφορα γενικά προβλήματα της ζωής του εργάτη και ιδιαίτερα το θέμα της εργατικής δημοκρατίας."

(LENIN: COLLECTED WORKS VOL. 18 σελ. 200)

Ο Λένιν ειδε την ανάγκη του να γράψουν οι εργάτες καθώς και την ανάγκη της χρηματοδότησης των εφημερίδων από εργάτες.

Στην Πρόβδα 12 Ιουλίου 1912 εγραφε:

"Από τη σκοπιά του να αναπτυχθεί η ενεργητικότητα και η πρωτοβουλία των εργατών είναι πιο σπουδαίο να έχεις 100 ρούβλια που μαζεύτηκαν, ως πούμε, από 30 ομάδες εργατών παρα 1.000 ρούβλια που μαζεύτηκαν από μερικές δωδεκάδες "συμπαθούντων". Μιά εφημερίδα κτισμένη στη βάση του μαζέματος 5 καπικιών από μερικούς εργατικούς κύκλους είναι πιο σίγουρο, σταθερό και σοβαρό κατόρθωμα, (και από οικονομική άποψη όσο, πιο σοβαρό απ' όλα και από την πλευρά της ανάπτυξης του δημοκρατικού εργατικού κινήματος) παρά μια εφημερίδα κτισμένη με δεκάδες και εκατοντάδες ρούβλια από συμπαθούντας διανοούμενους."

Το γεγονός είναι ότι η Πρόβδα πέτυχε σ' αυτό. Χαρακτηριστικό είναι ότι από στατιστικές που υπάρχουν για το 1914, 87% των εισφορών στην Πρόβδα ήταν από εργάτες ενώ στην εφημερίδα των Μενσεβίκων ήταν 44%.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΣΑΝ ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΗΣ

Βιαντοντάδες εργάτες σήμερα στην Κύπρο έχουν φτάσει στο σημείο να απορρίψουν την πρακτική της ηγεσίας των συντεχνιών τους και των ρεφορμιστικών κομμάτων. Δεν μπορούμε να πούμε ότι έχουν κερδίσει σε επαναστατική πολιτική αλλά σίγουρα ζητούν αγωνιστική πολιτική στην πράξη. Για τον εργάτη που δεν έχει σπάσει ακόμα από το ρεφορμισμό η ζωή του στο εργοστάσιο είναι απλή. Για τους χαμηλούς μισθού φαίνεται το εθνικοαπελευθερωτικό στάδιο, για τις άσχημες συνθήκες δουλειάς οι κακοί οι ιμπεριαλιστές. Εξ άλλου γι' αυτόν μπορεί να γίνει κάτι μόνον όταν κινήσουν οι γραφειοκράτες των συντεχνιών. Για τον ίδιο δεν μπαίνουν καθήκοντα. Για τον αγωνιστή εργάτη τα πράγματα είναι εντελώς διαφορετικά. Αν και έχει ακόμη πολλά ρεφορμιστικά κατάλοιπα βλέπει όμως την ανάγκη του να γίνει κάτι η ακόμα καλύτερα του να κάμει κάτι. Η μη γνώση της παράδοσης του κινήματος η πιθανή έλλειψη πείρας η έλλειψη θεωρητικής βάσης τους εμποδίζουν πολλές φορές να βρουν τις

απαντήσεις και τα επιχειρήματα σε διάφορα συγκεκριμένα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Η εργατική εφημερίδα απευθύνεται σ' αυτούς και φροντίζει να τους δώσει τις απαντήσεις στα προβλήματα για το τι χρειάζεται να γίνει πως εδράσαν άλλοι εργάτες σε παρόμοιες περιπτώσεις, επιχειρήματα για να πελσουν τους συναδέλφους τους όπως επίσης και τη θεωρητική βάση για μιά τέτοια δράση.

Σε συντομία μπορούμε να πούμε ότι η εργατική εφημερίδα παλεύει παράλληλα να καθοδηγήσει το κίνημα καθοδηγώντας τα αγωνιστικά στοιχεία.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΣΑΝ ΚΡΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΗΣ

Μια μεγάλη αδυναμία του επαναστατικού κινήματος της εργατικής τάξης σήμερα είναι η απομόνωση τόσο των διάφορων κομματιών της τάξης όσο και των οργανωμένων επαναστατικών καταστάσεων από την τάξη στην γεννικότητα.

Η εφημερίδα μπορεί να προσφέρει τεράστιες υπηρεσίες για να ξεπεραστεί αυτή η αδυναμία. Η πληροφόρηση γιὰ το τι συμβαίνει στο κάθε κομμάτι της τάξης ανεβάζει το αγωνιστικό επίπεδο των εργατών γιατί πιά ο εργάτης βλέπει μέσα από τη δύναμη που του προσφέρει η συλλογικότητα της τάξης. Παράλληλα παραδείγματα μεταφέρει την εμπειρία ενός αγώνα και γίνεται μέρος της παράδοσης της τάξης. Ανεβάζει την ενότητα της τάξης και κάνει το πρόβλημα ενός εργάτη πρόβλημα όλων των εργατών. Όταν μετα-

φέρει συνεχώς ειδήσεις από τους τόπους δουλειάς για τους αγώνες, τα προβλήματα, γράμματα από εργάτες, γίνεται κάτι σαν το μέσο επαφής του εργάτη με το κίνημα της τάξης του.

Από την άλλη οσον αφορά τις οργανωμένες επαναστατικές καταστάσεις η εφημερίδα μπορεί να τις βοηθήσει περισσότερο να σπάσουν την απομόνωση τους από την μεγάλη μάζα της εργατικής τάξης.

Οι επαναστάσεις η τα κινήματα δεν γίνονται από μειοψηφίες επαναστατών όσο αυτά καταρτισμένοι και αν είναι. Γίνονται μόνο όταν τεράστιες μάζες εργατών συσπειρωθούν γύρω από ένα επαναστατικό πρόγραμμα και παλεύουν για την εφαρμογή του.

Οι μάζες όμως δεν κινούνται από μόνες τους ούτε ξαφνικά θα ανακαλύψουν την επαναστατική ηγεσία που μέχρι την επαναστατική κρίση βρισκόταν κλεισμένη στα δωμάτια της. Οποιαδήποτε κατάσταση που φιλοδοξεί να γίνει η ηγεσία της εργατικής τάξης πρέπει να βρσκεται σε άμεση επαφή με την τάξη.

Η εργατική εφημερίδα φέρνει αυτή τη επαφή σπάζει την απομόνωση γιατί μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν κρίκος σύνδεσης μεταξύ μιάς μικρής επαναστατικής οργάνωσης και των προχωρημένων στοιχείων της τάξης, που δεν έχουν σπάσει στο επίπεδο συνειδοτοποίησης ώστε να μούν στην οργάνωση. Η συσπείρωση των προχωρημένων εργατών γύρω από την εφημερίδα δημιουργεί ένα ας πούμε, είδος γκρανάζιου που συνδέει το πολύ μικρό γρανάζι -επαναστάτες- με το πολύ μεγάλο -εργατική τάξη.

Ο Λένιν το 1921 γραφοντας άρθρο στο διαλέιμα μίας συνεδρίασης.

αλι σαφετ

ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΙ ΦΑΣΙΣΜΟΣ

Το άρθρο αυτό γραφτηκε ειδικα για το "δελτιο συζητησης" απο Τουρκο συντροφο

Στες χωρες οπου η αστική επανάσταση εγινε υστερα απο μια περιοδο αμεσης η εμμεσης αποικιοκρατίας-δηλαδη στην εποχή του ιμπεριαλισμού- ο φασισμός δεν βρισκεται και τόσο μακρια απο το σήνικο. Σε τέτοια κράτη ακόμα και όταν η σοσιαλοδημοκρατία φαίνεται να κυριαρχει υπάρχουν στοιχεια βιαίης καταπίεσης και αγριως έντονης βίας, πολύ πιο φανερά και έντονα παρά σε αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες.

Αυτό είναι επειδή αστικές επαναστάσεις τον 20ο αιώνα πραγματοποιήθηκαν μέσα σε συνθήκες ανομοιες με τα κλασσικά πρότυπα, δηλ. Αγγλία, Γαλλία κλπ. Στες χώρες αυτές η επανάσταση καθοδηγήθηκε απο μια δυνατή και δυναμική αστική τάξη που νίκησε την αριστοκρατία και άλλες προ-καπιταλιστικές δυνάμεις και εγκαθίδρυσε το δικο της σύστημα: την αστική δημοκρατία.

Κάτω απο την αστική δημοκρατία οι μεταρρυθμίσεις, η ηπία πειστικότητα και η εναρμόνιση των κοινωνικών τάξεων παραληρίζονται με τες μοντέρνες και σφοδρές μεθόδους καταπίεσης και βίας. Οι δύο αυτοί τρόποι διακυβέρνησης είναι εκφράσεις της δικτατορίας των αστών. Με τους αναπτυγμένους τρόπους προπαγάνδας πειστικότητας και "ομαδικότητας" ως επίσης και την ιδεολογική τους κυριαρχία οι αστοί είναι ικανοί να διακυβερνήσουν με εκλεκτική και σποραδική χρησιμοποίηση βίας. Μόνο όταν το σύστημα στην ολοκληρότητα του απειλείται με κατεδάφιση, όταν η δύναμη και η εξουσία γλυστράει γά-σιγά από τα χέρια τους μόνο τότε το αστικό κράτος φανερώνει την βιαίη όψη της ύψηστου. Αυτός είναι ο φασισμός.

Οι αστικές τάξεις των αναπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών σπάνια θα υποχρεωθούν να καταφύγουν στον φασισμό μια και η εξουσία και κυριαρχία τους συνήθως δεν απειλούνται σοβαρά. Στες ονομαζόμενες υποανάπτυχτες χώρες η κατάσταση είναι διαφορετική. Χωρίς καμία εξαίρεση, η αστική τάξη στες χώρες αυτές είναι μικρή και αδύνατη και δεν ασκεί απόλυτο ελεγχό της κοινωνίας. Αυτό είναι διότι ολοκληρα χρόνια πολιτικής και οικονομικής κυριαρχίας από τον ιμπεριαλισμό(με την απομυζηση των φυσικών και οικονομικών πόρων και τόν αφόρητο ανταγωνισμό απο τες οικονομίες της Δύσης) εμπόδισε την εξέλιξη και ανάπτυξη μίας δυνατής προοδευτικής αστικής τάξης. Η αστική τάξη που δημιουργήθηκε-πολλές φορές ύστερα από ανεξαρτησία- είταν εξασθενημένη προσανάτολισμένη πρός τον καταναλωτικό και όχι τον παραγωγικό τόμεα της οικονομίας. Δηλαδή τίποτα περισσότερο απο ένα προσάρτημα του δυτικού καπιταλισμού.

Σαν αποτέλεσμα καμία αστική τάξη μέσα στον 20ον αιώνα είχε την ικανότητα-οικονομική η ιδεολογική- να καθοδηγήσει μια πετυχημένη αστική επανάσταση. Το καθήκο αυτό συνήθως έφερε τους αστούς σε σύγκρουση, πολλές φορές βιαίη σύγκρουση στην περίπτωση απελευθερωτικών πολέμων με τες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Η ανικανότητα των αστών να αποπερατώσουν αυτό το έργο από μόνοι τους, τους υποχρέωνε παντού να συμμαχήσουν με την κοινωνική τάξη που μια αστική επανάσταση πρέπει να συντρίψει και απο την οποία πρέπει να αφαιρέσει την ιδιοκτησία, δηλ. τους γαιοκτήμονες και αλλα φεουδαρχικά η

Ντεμιρελ.
η αποτυχημενη λυση.

Ετσεβίτ
η προσωρινή
λυση του
καπιταλισμου

ημιφεουδαρχικά στοιχεία. Αυτή η συμμαχία που ηγείτο της αστικής επανάστασης/ απελευθερωτικού πολέμου αποτέλεσε την δομή του ενου κράτους, καθορίζοντας και διαμορφώνοντας έτσι τον χαρακτήρα, την εξέλιξη και την πολιτική του.

Το γεγονός ότι οι αστοί δεν είχαν μια ανεξάρτητη δική τους εξουσία αλλά υποχρεώνονταν να στηριχτούν σε αρχαϊκά, προκαπιταλιστικά στοιχεία για να διαφυλάξουν την κυριαρχία τους σημαίνει ότι η αστική επανάσταση δεν μπορούσε να αποπερατωθεί. Ο προοδευτικός χαρακτήρας των μεταρρυθμίσεων δεν ήταν και τόσο έκδηλος και η αστική δημοκρατία δεν μπορούσε να ριζώσει. Περιορισμένοι από τα συμφέροντα των φεουδαρχικών τους συμμάχων και κατά αρχήν αδύνατοι οι αστοί ήταν ανίκανοι να δημιουργήσουν ένα κράτος όπου η "πειθώ και αφοσίωση" έπαιζαν σημαντικό ρόλο και η χρησιμοποίηση της βίας ένα κάπως πιο ασήμαντο ρόλο. Επιπρόσθετα οι συγκρούσεις μέσα στην άρχουσα συμμαχία-ενός αντιφατικούς συναπισμός φεουδαρχικών και καπιταλιστικών συμφερόντων-σημαίνει αναγκαστικά ότι η κυριαρχία και η εξουσία του ουδέποτε ήταν ολοκληρωτική η αναμειβήσιμη. Διαμάχες μέσα στον κρατικό μηχανισμό περιορίζαν την ικανότητα και δύναμη του κράτους να διακυβερνήσει και να επιβάλει ολοκληρωτική κυριαρχία, με τα παραδοσιακά μέσα της αστικής δημοκρατίας. Σαν αποτέλεσμα έντονη βία, καταπίεση και "αντιδημοκρατικοί" τρόποι ελέγχου έγιναν πιο εμφανείς, μόνιμες και σημαντικές όψεις του κράτους

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ

Η Τουρκία, μαζί με τα περισσότερα κράτη της Μέσης Ανατολής, ανήκουν στην πιο πάνω κατηγορία. Φαινομενικά είναι αστική δημοκρατία. Στην Τουρκία σήμερα υπάρχει πολυκομματική βουλή, ανεξάρτητα συνδικάτα, το δικαίωμα απεργίας, σοσιαλιστικά κόμματα, η ελευθερία λόγου και έκφρασης και ελεύθερες εκλογές κατά συχνά διαστήματα. Όλες όμως αυτές οι τυπικές ελευθερίες της αστικής δημοκρατίας περιορίζονται με πολύ πιο δριμύ τρόπο παρά στις δυτικές χώρες. Η κυβέρνηση για παράδειγμα, έχει την νόμιμη δύναμη να αφαιρέσει από τα συνδικάτα το δικαίωμα απεργίας, σοσιαλιστικά κόμματα υπάρχουν αλλά το Κομμουνιστικό κόμμα είναι παράνομο. Διατηρείται αυστηρή λογοκρισία για δημοσιεύματα και φίλμ. Πάνω από τα μισά από τα 55 χρόνια ζωής της Τουρκικής Δημοκρατίας η χώρα κυβερνήθηκε από στρατιωτικό νόμο κάτω α

πό μία μορφή στρατιωτικής ημιδικτατορίας. Δύο φορές στην περίοδο αυτή, τό 1960 και τό 1971 οι στρατιωτικοί επέμβηκαν άμεσα στηνκυβερνητική διαδικασία, 3 άτομα απαγχονίστηκαν, χιλιάδες άλλοι φυλακίστηκαν και βασανίστηκαν και πολλοί άλλοι δολοφονήθηκαν τό 1971. Η καταπίεση της μειονότητας των Κούρδων στην Ανατολική Τουρκία είναι βάνουση και ανελέητη και οποιαδήποτε συζήτηση πάνω στο θέμα αυτό απαγορεύεται αυστηρά.

Η καταπίεση νομιμή ή βιαία, άγρια η προπαγανδιστική είναι αναπόσπαστο μέρος ΟΛΩΝ των ταξικών κοινωνιών, ΕΙΔΙΚΑ δε του αστικού κράτους όπου είναι θεσμοποιημένη εκμοντερνισμένη με διάφορες αναπτυγμένες μεθόδους, αποτελεσματική και επομένως πιο βάνουση. Το σημείο που προσπαθούμε να φθίσουμε εδώ είναι ότι ενώ στην Δύση ο μηχανισμός του αστικού ελέγχου είναι σχετικά ειρηνικό μέσά-μέσα χρησιμοποιώντας βία όταν χρειαστεί, στην Τουρκία και άλλες παρόμοιες χώρες ο βιαίος έλεγχος της κοινωνίας αποτελεί τ βασικό στοιχείο, καλυμμένος φυσικά με μία λεπτή φλούι δημοκρατίας και ειρηνικού συμβιβασμού. Αυτό εξηεί τον έντονα καταπιεστικό χαρακτήρα του τουρκικού κράτους, αυτή η καταπίεση, όμως δεν είναι φασισμός. Για να καθορίσουμε σωστά τον φασισμό σημειώνουμε τα λόγια του Τρότσκι: "Την στιγμή που η ομαλή αστυνόμευση και η στρατιωτική διέξοδος της δικτατορίας των στών, μαζί με το κοινοβουλευτικό παραπέτασμα, δεν πορούν να διατηρήσουν την κοινωνία σε μια ισοροπημένη κατάσταση, τότε φτάνει η σειρά του φασιστικού καθεστώτος. Μέσα απο την φασιστική δράση και δύναμη, ο καπιταλισμός θέτει σε κίνηση τες μάζες των μανιακών μικροστών και ομάδες του θηϊκά καταπιεμένου λούμπεν-προλεταριάτου. Όλους τους αμέτρητους ανθρώπους που το ίδιο το κεφάλαιο οδήγησε στην απόγνωση και μανία. Η μπουρζουαζία απαιτεί απο τον φασισμό ένα ολοκληρωμένο έργο. Αφου καταφύγει στην μέθοδο του εμφυλίου πολέμου, μετα επιμένει σε μια περίοδο ειρηνική κατάστασης. Και το φασιστικό πρακτορείο χρησιμοποιώντας τους μικροστούς σαν μια "πολιορκητική μηχανή", το οικονομικό κεφάλαιο, αμέσως και έμμεσα μαζεύει στα χέρια του - σαν ατσάλινη μέγγεννη - όλα τα όργανα, ιδρύματα και θεσμούς ηγεμονίας, τες εκτελεστικές, διοικητικές και εκπαιδευτικές εξουσίες του κράτους: ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό μαζί με τον στρατό τα δημαρχεία, τα πανεπιστήμια και σχολεία, τον τύπο, τες συντεχνίες και συνεργατισμούς. Όταν ένα κράτος μετατραπεί σε φασιστικό δεν σημαίνει μόνο ότι οι τρόποι και οι μέθοδοι διακυβερνήσεις αλλάζουν σύμφωνα με την παράδοση του Μουσσολίνι, (οι αλλαγές στην σφαίρα αυτή τεκν

κά παίξουν μικρό ρόλο), αλλά πιο σπουδαίο σημαίνει ότι οι οργανώσεις των εργατών εκμηδενίζονται, ότι το προλεταριάτο μειώνεται σε μια άμορφη μάζα και κατάστασή, δημιουργείται ένα σύστημα διοίκησης το οποίο διεισδύει βαθιά μέσα στις μάζες και το οποίο χρησιμοποιείται για να εξουδετερώσει την ανεξάρτητη αποκρυστάλλωση του προλεταριάτου. Εκεί ακριβώς βρίσκεται και η ουσία του φασισμού.

Πως τότε τα πιο πάνω ισχύουν στην περίπτωση της Τουρκίας; Ο φασισμός ουδέποτε υπήρξε νικηφόρος στην Τουρκία. Είναι όμως σημαντικό να δούμε την διαφορά μεταξύ ενός κράτους που απο την φύση του είναι καταπιεστικό όπως την Τουρκία και ενός φασιστικού κράτους όπως την Ελλάδα (1967-1974). Εν τούτοις ο φασισμός είναι ένα πρόβλημα και μια σοβαρή απειλή στην Τουρκία σήμερα. Κάτι που πρέπει να καταλάβουμε και να έχουμε υπόψη μας. Δυο παράγοντες οι οποίοι δημιουργούνται από το ισοζύγιο των ταξικών δυναμειών κάνουν τον φασισμό ένα σταθερό κίνδυνο στην Τουρκία. Πρωτον, η μαχητικότητα και η δύναμη της εργατικής τάξης. Δευτερον, η ανάγκη για το μεγάλο κεφάλαιο να συντριφεί γαϊοκτημονές.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Η εργατική τάξη στην Τουρκία είναι νεαρή στην ηλικία και αριθμητικά μικρή. Εμφανίστηκε σαν μια σοβαρή δύναμη στην πολιτική ζωή της χώρας κατά διάρκεια της δεκαετίας 60-70. Αριθμητικά φτάνει τα 2 με 3 εκατομμύρια εργάτες. Η μαχητικότητά και οργανωμένη της δύναμη όμως, επεκτείνονται πολύ πιο πέρα από την ηλικία και το μέγεθος της. Την πρωτομαγιά του 1976 300,000 εργάτες βγήκαν στους δρόμους, το 1977 ο αριθμός ανεβήκε μισό εκατομμύριο. Τον Σεπτέμβριο του 1976, μια γενική απεργία 500,000 εργατών σταμάτησε την κυβέρνηση στην προσπάθειά της να εισαγάγει τα δικαστήρια για Ασφάλεια του Κράτους. Το 1977, 40,000 εργάτες μετάλλου κατέβηκαν σε απεργία διαρκείας 8 μηνών με βασικά πολιτικά αιτήματα. Αυτά είναι μόνο τα πιο πρόσφατα παραδείγματα.

Στην Τουρκία σήμερα η αστική τάξη αντιμετωπίζει μια βαθύτατη οικονομική κρίση. Ουσιαστικά δεν έχει άλλη εκλογική παύση να προσπαθήσει να κτυπήσει και να συντριφεί το οργανωμένο εργατικό κίνημα. Μεχρις αυτού οι μισθοί μένουν στα πιο χαμηλά, δυνατόν επίπεδα και οι εργάτες υποταχτούν στις αναγκές του κεφαλαίου, η μπουρζουαζία δεν έχει καμία ελπίδα για καπιταλιστική ανάπτυξη. Όσο αφορά την άλλη τάξη που παρουσιάζεται σαν εμπόδιο στους σκοπούς των αστών, έχουμε εξηγήσει ότι οι γαϊοκτημονές με τα συγχωρεμένα τους συμφέροντα, αντιπροσώπευονται ισχυρά μέσα στον κρατικό μηχανισμό. Σε μια χώρα που από το 60 του Εθνικού Βιοσθηματός παραγεται από την γεωργία, δεν μπορεί να υπάρχει θέμα σημαντικής καπιταλιστικής ανάπτυξης μεχρις ότου οι βιομηχανοί αυτοί μπορέσουν να κατευθύνουν το μεγαλύτερο μέρος του πλεονασμάτος που παραγεται από την αγροτία. Εν όσα η δύναμη της τάξης των γαϊοκτημονών παραμένει τόσο μεγάλη και αναφιόρητη αυτο είναι άουατο. Η γεωργία δεν μπορεί να φορολογηθεί κανονικά, κτηματικές μεταρρυθμίσεις δεν μπορούν να εφαρμοστούν και το οργανωμένο πλεονασμα που παραγεται στην γεωργία παραμένει στη χέρια των γαϊοκτημονών, η για καταναλωση είτε για επένδυση σε όχι παραγωγικό τομέα της οικονομίας. Είναι επομένως επιτακτικό για την αστική τάξη να σπασει την δύναμη και κυριαρχία των γαϊοκτημονών στην υπαίθρο για να μπορέσει να μεταφέρει όλο αυτό τον πλεονασμα στην βιομηχανία, τον μονο τομέα της οικονομίας για ανάπτυξη του μεγάλου κεφαλαίου.

Ο φασισμός είναι, τότε, η μονη μεθοδος με την οποία η τουρκική μπουρζουαζία μπορεί να συντριφει τους 2 μεγαλύτερους της αντιπάλους και να πετύχει καθολική και

και ανεξάρτητη κυριαρχία της τουρκικής κοινωνίας και την ίδια στιγμή να ξεπερασει σε μεγάλο βαθμό την οικονομική κρίση που αντιμετωπίζει.

Το κίνητρο για τον φασισμό, επομένως, υπάρχει, ως επίσης και η πιο σπουδαία συνθήκη για την επιτυχία του φασισμού. Μια μάζα κοσμου, έξω από την οργανωμένη εργατική τάξη, που μπορεί να χρησιμοποιηθεί από το μεγάλο κεφάλαιο σαν η "πολιορκητική μηχανή". Αυτοί είναι οι μικροστοι, οι μεσίτες, οι μικροί μαγαζατορες, οι αυτοαπασχολημενοι, οι μικροεμποροι και επιχειρηματίες που συνεχώς σπρωχνονται έξω από την οικονομική ζωή της Τουρκίας από το μεγάλο κεφάλαιο και την ανάπτυξη των μονοπωλίων. Στερημενοι τα προς το ζην, οδηγημενοι στην χρεωκοπία, την φτώχεια και ένα μέλλον χωρίς ελπίδα, αυτός ο κοσμος κατατασσεται στις μάζες των ανεργών και του ανοργανωτου λουμπεν-προλεταριάτου σε κατάσταση απογνώσης. Οι μάζες αυτές μπορούν ευκόλα να αρχίσουν να δεχονται την δημαγωγία και ρητορία του φασισμού που τους υποσχεται δύναμη και εξουσία κι ένα ενδοξο μέλλον. Οι μάζες αυτές αποτελούν την μαζική βάση για τον φασισμό. Στην Τουρκία αυτή η μαζική βάση δημιουργήθηκε με την εξέλιξη των μεγάλων μονοπωλίων μέσα στα δυο τελευταίες δεκαετίες και την σοβαρή οικονομική κρίση.

Σαν αποτέλεσμα αυτών των παραγόντων υπάρχει σήμερα στην Τουρκία ένα αναπτυσσομενο φασιστικό κίνημα. Το φασιστικό ΚΟΜΜΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ, με αρχηγό τον Τουρ-κес - ένα παλιό συνταγματάρχη -, αύξησε την υποστήριξη του σε 1 εκ. ψήφους στις τελευταίες γενικές εκλογές. Σε ορισμένα μέρη της ανατολικής Τουρκίας ο ψήφος τους έφτανε τα 30. Όπως δείξαμε στην ανάλυση πιο πάνω οι φασιστές δεν βρισκουν καμία υποστήριξη ανάμεσα στην οργανωμένη εργατική τάξη, αλλά στο κοινωνικό στρώμα που αναφεραμε πιο πάνω. Το κομμα του Τουρκίας είναι πολύ καλά οργανωμένο και έχει καταφέρει να διεισδύσει μέσα στον κρατικό μηχανισμό, τον στρατο, την αστυνομία και σε πολλά εκπαιδευτικά ιδρύματα. Αυτό φυσικά έγινε πιο ευκόλο με την συμμετοχή του Κ.Ε.Δ. στην κυβέρνηση του Δεξιού Συνασπισμού από το 1974 μέχρι το 1977.

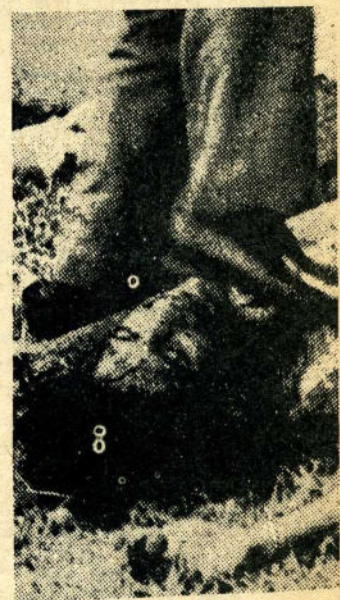
ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Η υποστήριξη που δίνεται σήμερα προς το κομμα και την κυβέρνηση Ετσειβετ από όλους τους αντιπροσώπους του μεγάλου κεφαλαίου, δείχνει ότι η αστική τάξη είναι προς το παρόν διατεθειμένη να προσπαθήσει κατι διαφορετικό από τον φασισμό. Η νέα σοσιαλοδημοκρατική κυβέρνηση αντιπροσώπευει την τελευταία προσπάθεια της μπουρζουαζίας να ξεπερασει τα δύσκολα προβλήματα που αντιμετωπίζει χωρίς να καταφύγει στον φασισμό. Αν μπορέσουν να υποταχθούν την εργατική τάξη με ειρηνικά μέσα - αυτο είναι προτιμότερο από τον φασισμό. Η σοβαρότητα όμως της οικονομικής κρίσης καμνει σχεδόν απίθανη την σωτηρία της οικονομίας με τέσ μεθοδες της σοσιαλοδημοκρατίας (πειθω κλπ.). Επιπροσθετα, ο διπλος σκοπος των αστών για κτύπημα της εργατικής τάξης και των γαϊοκτημονών απαιτεί πιο αυστηρά, δυνατά μετρα. ΜΜε άλλα λογία, απαιτεί φασισμό και φασιστικά μετρα.

Το μέλλον της εργατικής τάξης στην Τουρκία, επομένως εξαρταται από τον αγώνα και την αντίσταση των ίδιων των εργατών εναντία στην επίθεση κατά του βιοτικού επιπέδου και των δικαιωμάτων τους. Υποταγή της εργατικής τάξης θα δώσει στην αστική τάξη την αυτοπεποίθηση και δεν θα διστάσει να φερεί τον φασισμό. Μια αποφασιστική, οργανωμένη και επιτυχημένη παλη, όμως θα αναζωογονήσει την αυτοπεποίθηση, το ηθικό και την δύναμη της εργατικής τάξης και οι αστοί θα είναι απροθυμοί να αρχίσουν μια μάχη που δεν είναι σίγουροι ότι θα κερδίσουν. Η παλη κατά του φασισμού είναι και παλη για τον σοσιαλισμο. Καθε νίκη στον δρόμο για τον σοσιαλισμο είναι μια ήττα για τον φασισμό.

Διάδωση Τουρκικών εργατών

ΦΑΣΙΣΜΟΣ/
περισσότερο από
πιθανότητα.

Η αδυναμία της Σοσιαλδημοκρατίας και των κομμουνιστικών κομμάτων στο διεθνές επίπεδο μπροστά στην σημερινή κρίση του καπιταλισμού είναι χαρακτηριστική του θεωρητικού και πολιτικού αδιεξόδου στο οποίο ο ρεφορμισμός και η συνεργασία των τάξεων οδήγησαν τα κρατικά κόμματα τα οποία ευρίσκονται επικεφαλής του εργατικού κινήματος στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες.

Αυτή η σύγχρονη κρίση της παγκοσμίας καπιταλιστικής οικονομίας η οποία έχει τόσο πολύ εκπλήξει τον ρεφορμισμό, έρχεται για ακόμα μία φορά στην ιστορία να στιγματίζει την ρεφορμιστική λογική και τον ορτορμιστικό, ανίκανους να δώσουν οποιαδήποτε διέξοδο, μόνιμο και οριστική, στην εργατική τάξη η οποία "πληρώνει" αυτή την κρίση χωρίς να την έχει προκαλέσει.

Επιπλέον ο ταξικός χαρακτήρας της κοινωνίας, ιδιαίτερα οφθαλμοφανής κατά την περίοδο της κρίσης, έρχεται να υπογραμμίσει, για ακόμα μια φορά, την αναγκαιότητα της αυτονομίας της εργατικής τάξης, από την ξενη προς τα πραγματικά της συμφέροντα ταξική συνεργασία.

Η γενίκευση της κρίσης του παγκόσμιου καπιταλισμού η οποία οδηγεί στην αντικειμενική πτώση των ταξικών συμφερόντων γελοιοποιεί τους "ιστορικούς συμβιβασμούς και τα "κοινά προγράμματα", της σοσιαλδημοκρατίας και των κομμουνιστικών κομμάτων, αλλά πολύ περισσότερο τραγικοποιεί την θέση του παγκόσμιου προλεταριάτου και υπογραμμίζει την αναγκαιότητα της ύπαρξης της επαναστατικής του ηγεσίας.

Για μία ακόμα φορά, οι αντιφάσεις του καπιταλισμού η χρεωκοπία του ρεφορμισμού και των προσωρινών λύσεων για το ξεπέρασμα της κρίσης, έρχονται να επαληθεύσουν περα για περα την λύση που προτείνει ο επαναστατικός Μαρξισμός και η θεωρία της διαρκούς επανάστασης.

ΣΟΣΙΟΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Οι σοσιαλδημοκράτες έχοντας εγκαταλείψει από καιρό ακόμα και στα λόγια, τα φίχουλα της Μαρξιστικής ανάλυσης που με τόσο κοπο παπαγάλιζαν, βρίσκονται χωρισμένοι σε δυο σχολεία:

Το πρώτο το πιο κυνικό, αντιπροσωπεύεται από τους πιο τυπικούς δασκάλους: Την γερμανική σοσιαλδημοκρατία. Αυτή επιστρέφει στις παλιές συνταγές της κρίσης του 1929- 1932 για να δώσει μια λύση στη σύγχρονη κρίση του καπιταλισμού: Εξυγίανση της καπιταλιστικής οικονομίας εφαρμόζοντας μία "πολιτική λιτότητας", πρόωξη του ποσοστού κέρδους του μεγάλου κεφαλαίου, ελάττωση των πραγματικών μισθών των εργαζομένων, για την ελάττωση του ποσοστού του πληθωρισμού και της ανεργίας.

Όσον αφορά τον πληθωρισμό, το ξεπέρασμα του σε περίοδο κρίσης του καπιταλισμού δεν μπορεί παρα να είναι σχετικό και πολύ περισσότερο προσωρινό. (Για τη Γερμανία) :

1973	1974	1975	1976	1977
7,0	7,0	5,9	4,6	6,7

Από την άλλη η σχετική μείωση του πληθωρισμού ο οποίος είναι προϊόν της υπερπαραγωγής και του καπιταλιστικού συναγωνισμού, ακολουθείται από μια συστηματική αντικατάσταση του εργατικού δυναμικού από τα μέσα παραγωγής, αποτέλεσμα της οποίας είναι η σταθερή άνοδος του ποσοστού των ανέργων :

1973	1974	1975	1976	1977
1,3	2,6	4,7	4,6	4,8

Είναι ιστορικά αποδειγμένο ότι σε περίοδο κρίσης του παγκόσμιου καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, η λύση της προσωρινής ελάττωσης του πληθωρισμού συνοδεύεται από την κατακόρυφη αύξηση της ανεργίας και από τη ελάττωση των πραγματικών μισθών των μη ανέργων. Η ανά

Η Σοσιαλδημοκρατία σε αρκετές χώρες ανελάβε να βοηθήσει τον καπιταλισμό να ξεπεράσει την σημερινή κρίση του.

Στη φωτογραφία διαδήλωση αγγλων εργατων και εργατριων εναντια στην αντεργατική πολιτική της εργατικής κυβέρνησης (Αγγλικής σοσιαλδημοκρατίας).

Το άρθρο αυτό είναι το πρώτο μέρος ενός κειμένου που αναφέρεται στην αδυναμία των σοσιαλδημοκρατικών και σταλινικών κομμάτων να δώσουν μια ανεξαρτητή επαναστατική προοπτική στην εργατική τάξη. Το δεύτερο μέρος του κειμένου θα δημοσιευθεί στο επόμενο τεύχος του "δελτίου συζήτησης"

τυχαίο γεγονός η αστική τάξη έχει βρει ένα αναμφισβήτητο πολιτικό σύμμαχο ο οποίος την εξυπηρετεί στο ξεπέρασμα της κρίσης της εις βάρος της εργατικής τάξης.

Ο καγκελλάριος Σμιθ απευθυνόμενος προς τα γερμανικά εργατικά συνδικάτα δήλωσε τον Μάιο του 76: "Μη συζητάτε το κέρδος των επιχειρήσεων μας σήμερα, καθότι είναι εργασία για σας αύριο". Καθε άλλο· εμείς θα μπορούσαμε κάλλιστα να πουμε ότι η αύξηση του καπιταλιστικού κέρδους σήμερα είναι ανεργία για την εργατική τάξη αύριο.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗ Δ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Αυτά τα μέτρα επιβίωσης της σοσιαλδημοκρατίας και τα οποία αποσκοπούν να δώσουν χέρι βοήθειας στον παγκόσμιο καπιταλισμό να ξεπεράσει την κρίση του, ελπίζοντας να συμβιβάσουν μακροχρόνια το ασυμβίβαστο του κεφαλαίου και της εργασίας (σε βάρος της τελευταίας βεβαίως), αγκαλιάζονται με πολλή οικονομική και πολιτική στοργή από την αστική τάξη. Τα πρόσφατα γεγονότα στην Γερμανία με την φράση του Κόκκινου Στρατού(RAF) και το σφάξιμο των αγωνιστών της στις φυλακές, έχουν δείξει πόσο ωραία σοσιαλδημοκρατία και αστική τάξη σμίγουν από κοινού τα κροκοδείλια δάκρυα τους· για τα δήθεν ανθρωπιστικά τους θέματα, και αποκαλύπτουν και οι δύο έμπρακτα, πολιτικά, τις διαθέσεις τους απέναντι σε κάθε μορφή οργάνωση του προλεταριάτου. Εάν δεν υπήρχε η RAF θα είχαν βρει ένα άλλο πρόσχημα για να αυξήσουν την καταπίεση τους, σε βάρος της εργατικής τάξης.

Η πολιτική της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας για την αποδυνάμωση των εργατικών συνδικάτων και την μείωση της εργατικής μαχητικότητας καθώς και όλη η προσπά

θεια εξυγίανσης της καπιταλιστικής οικονομίας βρίσκεται σε κρίση δεν έχουν τίποτε τους επαναστάτες. Δεν υπάρχει πάλαι ποτέ ξεπέρασης της κρίσης... ριάτου η οποία αναπτύχθηκε... της Γενικής Εργατικής Απεργίας... ήθηκε μετά, μέχρι την... της θεωρίας του KEYNES(I)

Για την γερμανική σοσιαλδημοκρατία μέσο επιβίωσης της μιά μελλοντική ζήτημα της διακυβέρνησης της... με τα υπολοιπα αστικά κομματα... Αυτό είναι το συμπέρασμα του... σοσιαλδημοκρατικού κόμματος...

Όμως μία τέτοια εναλλακτική... υπάρξει(όπως στην Αγγλία για... μια κοινωνική σταθερότητα... είναι αδύνατο σε χώρες όπου... έχει δώσει τες προϋποθέσεις... τη η εναλλακτική λύση στην... σε εφαρμογή εφόσον η σοσιαλδη...

"εξομαλύνει" την κρίση του... ο ρόλος που της ανατέθηκε... 1969 το Χριστιανοδημοκρατικό... λειδιά της Καγκελαρίας

Τα καζάρια της εναλλακτικής... λάξουν βασικά τίποτε από την... ούτε αποσκοπούν σε ένα οποιο... κληρού αστυνομικού κράτους... στην Γερμανία μετά την λήξη... Αντίθετα μια τέτοια εναλλακτική... κρατικά και αστικά κόμματα,...

Χίτλερ... η σοσιαλ... αντιγραφή

ΣΟ... ΜΙΑ

Το σημερινό κράτος της Γερμανικής
σοσιαλδημοκρατίας.

με να πούμε χωρίς να γελοιοποιηθούμε ότι η χρεωκόπη-
ση του του Δεο-κευνοσιανισμού επήλθε επειδή η οικονομι-
κή της σοσιαλδημοκρατίας δεν έλεγχε τα μονοπώλια του
χαλκού. Οι τεράστιες αποζημιώσεις οι οποίες είχαν πλη-
ρωθεί στους καπιταλιστές κατά την διάρκεια της εθνικο-
ποίησης των μονοπωλίων τους δεν είχαν μπει στο "δευτε-
ράκι του ταμειυτη ρίζου" αυτών των τελευταίων αλλά αντί-
θετα είχαν χρησιμοποιηθεί σαν έτοιμη και στιγμιαία συ-
σώρευση κεφαλαίου για να επικρατήσουν σε όλους τους το-
μείς και να πολλαπλασιάσουν τες επιχειρήσεις τους. Η α-
στική τάξη έχει δείξει ότι είναι σε θέση να εξάρθρωσει
το οικονομικό παιχνίδι της σοσιαλδημοκρατίας και να
ξαναπάρει πίσω τα εθνικοποιημένα της μονοπώλια.

Βλέπουμε λοιπόν, ότι κατά την περίοδο της κρίσης
του καπιταλισμού και κατά συνέπεια της κρίσης του μονο-
πωλιακού καπιταλισμού, η αστική τάξη ζυρεύει και έχει
κάθε συμφέρον να χρεώσει τα μονοπώλια της στην σοσιαλο-
δημοκρατία προσπαθεί να "διαδώσει" τα εθνικοποιημένα
μονοπώλια η αστική τάξη επενδύει σε νέες επιχειρήσεις
και δεν κάνει παρα να αυξάνει την οικονομική και πολι-
τική της ισχύ.

Τα διάφορα είδη ενδιάμεσης οικονομικής πολιτικής "α-
νάμεσα στην μαρξιστική και απική οικονομία" που προτεί-
νει η σοσιαλδημοκρατία της αριστεράς βρίσκονται σε φο-
βερή αντίφαση μπροστά στην όξυνση των συνδικαλιστικών
διεκδικήσεων και την αύξηση της εργατικής μαχητικής δυ-
ναμικότητας, μπροστά στην κρίση του καπιταλισμού. Έχει
βάλει σαν στόχο την αποφυγή μιας οποιασδήποτε ταξικής
πόλωσης απέναντι στην οποία έχει δείχτει ιστορικά αδύ-
ναμος να αντιδράσει. Είναι γεγονός ότι ο ρόλος των δια-
φόρων συμβιβαστών της αριστεράς είναι ιδιαίτερα δύσκο-
λος σε περίοδο κοινωνικής ταξικής πόλωσης γιατί αυτή η
πόλωση αφορά τόσο την εργατική τάξη όσο και την αστική
δύο τάξεις των οποίων τα συμφέροντα είναι ιστορικά αυ-
μφιλίωτα.

Ο δίπολος χαρακτήρας της κρίσης, από την φύση του
ταξικός, καθώς και το παιχνίδι του στρουθοκαμηλισμού
της σοσιαλδημοκρατίας μπορεί να αποδειχτούν δίκιο μα
χαίρι για μιά από τες δύο αντιμαχόμενες τάξεις.

Αν το προλεταριάτο βρίσκεται οργανωμένο στη βάση
του και κάτω από μιά επαναστατική ηγεσία μπορεί να
δώσει μιά οριστική λύση, που δεν μπορεί να είναι παρα
επαναστατική για την κατάληψη όχι μόνο της οικονομικής
αλλά και της πολιτικής εξουσίας. Το ζωντανό παράδειγμα
της μπολσεβίκικης επανάστασης έχει δείξει ότι η μόνη
λύση για να τερθεί ένα τέρμα στα ιστορικά "διλήματα"
της σοσιαλδημοκρατίας (καταστροφικά για την εργατική
τάξη) είναι η σοσιαλιστική επανάσταση. Μόνο η σοσιαλι-
στική επανάσταση είναι σε θέση να απαλλάξει μια για πά-
ντα την εργατική τάξη από την υπόταξη της στον αιώνιο
φόρο της καπιταλιστικής κρίσης.

Αν όμως η έλλειψη της πραγματικής του ηγεσίας αφή-
σει το προλεταριάτο ανοργάνωτο υπακούοντας στα ρεφορμα-
στικά ψευδή λόγια, οδηγείται στο προσωρινό ξεπεράσισμα
της πείνας (προϊόν του προσωρινού ξεπεράσματος της κα-
πιταλιστικής κρίσης.)

Όταν η αστική τάξη ξεπερνά την οικονομική της κρίση
αυξάνοντας έτσι τα ποσοστά του κέρδους της, η εργατική
τάξη υψίσταται την μείωση των φτηνών της μισθών.

Η ταξική φύση της κοινωνίας, η θεωρητική απόφλιση
της σοσιαλδημοκρατίας και οι διαιρέσεις της στες ανε-
πτυγμένες καπιταλιστικές χώρες καθώς και η κρίση του
Σταλινισμού δεν μπορούν να οδηγήσουν παρα στο πολιτικό
αδιέξοδο ιδιαίτερα αισθητό στες χώρες της Δυτικής Ευρώ-
πης. Μόνο που ο ταξικός αγώνας είναι ιστορικά πιό δυ-
νατός και πιό πραγματικός από το αταξικό τραγούδι της
σοσιαλδημοκρατίας.

I. KEYNES: αγγλος οικονομολογος που την εποχη του με-
σοπολεμου εισηγηθηκε την επιβολη του κρατι-
κου παρεμβατισμου στην οικονομια σαν μετρο
αμβλυσης της κρισης του καπιταλισμου.

του μαραγκου

ΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΑΝΑΛΥΣΗ

οικονομίας που
να εκπλήξουν σε
παρα η ίδια προσ-
πάλισης του προλετα
αλλά μετά την ήττα
του 1926 και ακολου-
στην χρεωκοπία

της αστικής εξουσίας και στην ενδυνάμωση των εκτελε-
στικών της οργάνων, τον στρατό και την αστυνομία.

Η σοσιαλδημοκρατία σαν προφυλακή της αστικής τάξης
έχει εντούτοις να παίξει ένα σοβαρό ρόλο στην προσπά-
θεια της τελευταίας για την αποχαύνωση των παραγωγικών
μαζών και την αποπροσανατολίση του τεράστιου όγκου
του γερμανικού προλεταριάτου επεμβαίνοντας και ελέγχο-
ντας τα εργατικά συνδικάτα αλλά επίσης απομονώνοντας
πολιτικά, κοινωνικά και συχνά στρατιωτικά κάθε μορφή
αριστερης αντιπολίτευσης.

Η ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΕ ΩΡΑ ΚΡΙΣΗΣ

Η κρίση του καπιταλισμού δυσκολεύει φοβερά τους σο-
σιαλδημοκράτες κομπάρσους της αστικής εξουσίας στο
ρόλο τους να ζυνεχίσουν ομαλά το παιχνίδι της δημοκρα-
τικής ηθοπίας. Έχουν προταθεί άλλωστε οι ίδιοι για
να αναλάβουν το έργο του ξεπεράσματος της κρίσης με
κάθε μέσο σε βάρος της εργατικής τάξης.

Το δεύτερο σχολείο της σοσιαλδημοκρατίας αποτελεί
ται από την σοσιαλδημοκρατική αριστερά. Η βασική της
θέση με την οποία ελπίζει να δώσει μια εξήγηση στην
σύγχρονη κρίση του καπιταλισμού είναι ότι η κρατική
εξουσία δεν επεμβαίνει αρκετά στον οικονομικό τομέα
και ιδιαίτερα στον έλεγχο και την διαχείριση των μονο-
πωλίων πράγμα το οποίο επιφέρει τον πληθωρισμό.

Σε μια προέκταση αυτής της λογικής θα μπορούσαμε
να συμπεράνουμε ότι η οικονομική θεωρία του KEYNES έ-
χει ιστορικά χρεωκοπήσει επειδή η κρατική εξουσία δεν
επέμβηκε αρκετά για να μπορεί να ελέγχει τα διάφορα
μονοπώλια!!!!!! Να όμως που υπάρχει ένα ζωντανό παρά-
δειγμα πρόσφατο, η Χίλη για την οποία δεν θα μπορούσα

αστική επιβάλλεται σά
κινηματική λύση στο
επιλοιστικής οικονομίας
σοσιαλδημοκρατικά.
συνεδριου του

για να μπορεί να
πείραγμα), προυποθέτα
σχετική καθότι
του καπιταλισμού
ταξική πόλωση. Αν
θα μπορεί να μπεί
καταφέρει να

οικονομίας, είναι άλλωστε
αστική τάξη όταν τό
κά της παρέδιδε τα κ-

της δεν έχουν να αλ-
αστική αστική εξουσία
ηγεσι αποδυνάμωμα του σ-
οικονομίας να κτιζεται
του παγκοσμίου πολέμου.
κή της, στο σοσιαλδημο
ποικίλων στην διαίλιση

Το κείμενο αυτό δεν έχει σκοπό να κάνει μια πλήρη ανάλυση της κατάστασης του Κ.Φ.Κ. σήμερα στην Ελλάδα, αλλά να βάλει μερικά ζητήματα μπροστά στους Κύπριους αγωνιστές που δρουν στο φοιτητικό χώρο και κύρια στην Ελλάδα. Ζητήματα που γίνονται επίκαιρα με την κατάληψη του πανεπιστημίου της Πάτρας, την εντατικοποίηση των σπουδών και γενικά τη σκλήρυνση της στάσης της κυβέρνησης Καραμανλή στο φοιτητικό κίνημα.

Η Ελλάδα είναι ο χώρος που συγκεντρώνει τους περισσότερους Κύπριους φοιτητές, καπου 9,000, απο τους οποίους οι 6,000 στην Αθήνα και οι υπόλοιποι στην Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Γιάννενα, Κρήτη. Η Ελλάδα είναι ακόμα ο χώρος που παίζει ένα ρόλο αμεσου ρυθμιστή στην πορεία του Κυπριακού, γι αυτό πιστεύουμε πως η εξέταση ενός τέτοιου θέματος είναι μια πολύ σοβαρή δουλειά.

ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗ

Κατά τα χρόνια της δικτατορίας το Φ.Κ. ελεγχόταν απο τους φασίστες και η ΕΦΕΚ, το Κεντρικό όργανο των κυπριων φοιτητων με ενα διορισμενο συμβουλιο εΐταν όργανο της χούντας με κύριο ρόλο τη στρατολόγηση μελών της ΒΟΚΑ Β. Τόση εΐταν η σύνδεση της ΕΦΕΚ με την χούντα που οι εσωτερικές της κρίσεις ανατακλούσαν και σε αυτη, όπως οι απελάσεις του Δ.Σ. της ΕΦΕΚ μετά τη ρήξη με τον Γρίβα.

Το προοδευτικό κίνημα των κυπριων βρισκόταν, σε αδυναμία να λειτουργήσει τόσο ένεκα της παρανομίας, όσο και ένεκα της μη ουσιαστικής σύνδεσης του με το ελληνικό κίνημα. Το πραξικόπημα της 15 Ιούλη και η εισβολή στην Κύπρο, με την μεταπολίτευση, έδωσαν μια ώθηση στο κίνημα.

Βλέπουμε κατά τον πρώτο χρόνο της μεταπολίτευσης το Κ.Φ.Κ. να επεμβαίνει σε μια σειρά αγώνες με πρώτο την κατάληψη της ΕΦΕΚ και το διώξιμο των φασιστών. Παίρνει μια συνολική οργανωτική μορφή (ΔΕΚΦΑ) και προωθεί μια σειρά κινητοποιήσεων πάνω στο εθνικό θέμα και αντιαμερικανικών διαδηλώσεων. Στη περίοδο αυτή της έξαρσης του κινήματος φάνηκε ξεκάθαρα η έλλειψη μιας αγωνιστικής οργάνωσης που θα έβαζε μια προοπτική οδηγώντας την πάλη του για διεκδικήσεις, ξεσκεπάζοντας το ρόλο της άρχουσας τάξης και δείχνοντας τον ταξικό χαρακτήρα της σύγκρουσης στην Κύπρο. Οι αγώνες του Κ.Φ.Κ. είτε αφήνονται στον αυθορμητισμό των μαζών είτε καθοδηγούνται απο τους ρεφορμιστές του κυπριακού και ελληνικού φοιτητικού κινήματος. Η μόνη προοπτική που έβαλαν οι ρεφορμιστές εΐταν η επιστροφή του Μακαρίου και η εφαρμογή των αποφάσεων του ΟΗΕ.

Το να προσπαθούν όμως να βάλουν τις διεκδικήσεις του κινήματος μέσα στους αστικούς θεσμούς και να αποκρύβουν τις ταξικές αντιθέσεις αντί να τις ξεσκεπάσουν και να τις οξύνουν, ξεπερνούσε και τα όρια του ίδιου του ρεφορμισμού τους.

Με την επιστροφή του Μακαρίου και την πολιτική της κυβέρνησης Καραμανλή για τον έλεγχο και την καταστολή του εργατικού κινήματος οδήγησαν το κίνημα σε μια και... Πρώτο αποτέλεσμα της πτώσης του κινήματος εΐταν το ότι μέσα από μιά σειρά προσφυγών στην αστική δικαιοσύνη οι φασίστες ξαναπήραν τον έλεγχο της ΕΦΕΚ.

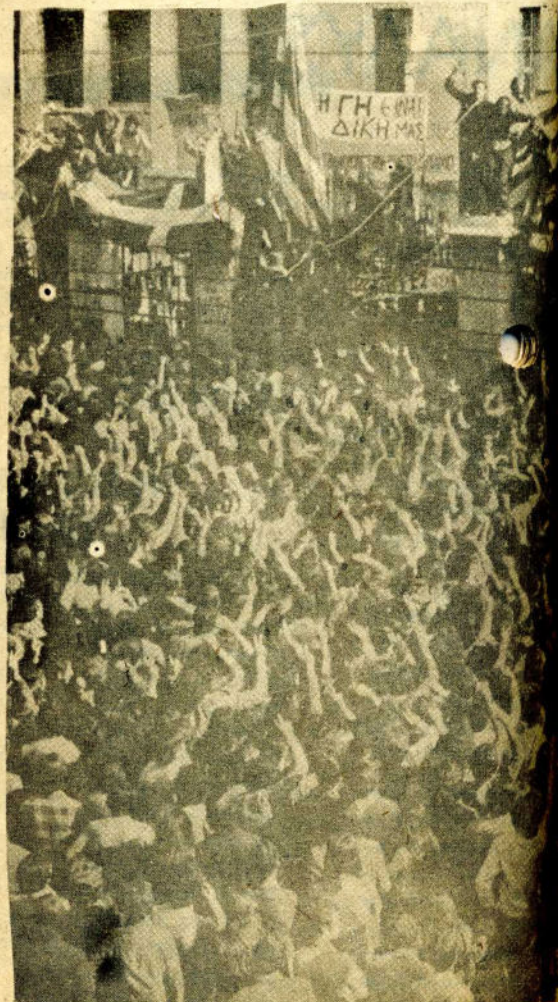
Αδυνατώντας οι ρεφορμιστές να προωθήσουν μια πάλη για το διώξιμο των φασιστών οδηγούνται σε ενα διαχωρισμό. Από τη στιγμή όμως που ο διαχωρισμός αυτός δεν εΐταν ένα ξεκαθάρισμα πολιτικών θέσεων και στοχων αλλά ουσιαστικά ενας οργανωτικός διαχωρισμός δεν θα μπορούσε να βάλει καμιά προοπτική ανάπτυξης του κινήματος παρα μονο θα οδηγούσε σε μιά σύνδεση με τα κόμματα της Κύπρου που θα έφτανε σε βαθμό αφομοίωσης των θέσεων τους. Εΐναι αναμφίβολο

οτι οι φοιτητικές οργανώσεις πρέπει να συνδέονται με τα πολιτικά κόμματα και οργανώσεις όχι όμως για να λύσουν οργανωτικά πρόβλήματα αλλά μεσα απο ξεκάθαρες πολιτικές θέσεις και στόχους που κάνουν τον αγώνα κοινό.

Αυτός ο διαχωρισμός που εΐχε σαν συνέπεια οι παρατάξεις να ακολουθούν την γραμμή των αντιστοίχων κομμάτων, Προοδευτική-ΑΚΕΛ, Αγώνας-ΕΛΕΚ, οδήγησε το κίνημα σε στασιμότητα και αποπροσανατολισμό. Ετσι μια σειρά πλήγματα του εργατικού κινήματος στην Κύπρο και την Ελλάδα περνούσαν σχεδόν απαρατήρητα και χωρίς καμιά κινητοποίηση, αποδοχή δικαιοδικής-διζωνικής από τον Μακάριο, ο 330^{ος} του Καραμανλή, ο κωδικός βιομηχανικών σχέσεων στη Κύπρο. Καμια απο τις κυπριακές οργανώσεις δεν προώθησε κινητοποίηση παρα μονο ο Αγώνας ακολουθώντας τοπαράδειγμα της ΕΔΕΝ έβγαλε μια ανακοίνωση για την δικαιοδική. Όλα αυτά βέβαια δεν εΐναι τυχαία για αυτό και πρέπει να στα θάψουμε λίγο πάνω σε αυτές τις οργανώσεις.

ΟΙ ΡΕΦΟΡΜΙΣΤΕΣ

Οι οργανώσεις που καλύπτουν τον χώρο της απιστεράς εΐναι ο Αγώνας και η Προοδευτική με έδρα και η δύο την Αθήνα, αλλά με παραρτήματα στην Θεσσαλονίκη και Πάτρα. Η Προοδευτική σαν παράταξη που καλύπτει τον χώρο του ΑΚΕΛ δεν διαφοροποίησε βασικά καθόλου την θέση της από το κόμμα. Πάνω στο εθνικό θέμα ακολουθώντας την εκτίμηση του ΑΚΕΛ τοπο

Μαζικοί αγώνες φοιτητων στην Ελλάδα. Ϊπλειοψηφεια των Κυπριων φοιτητων απεσ

ντινου αγιομαριτη

ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΦΟΙΤΗ- ΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

θετεί την πάλη στο στάδιο του αντιιμπεριαλιστικού απελευθερωτικού αγώνα. Μέσα από αυτή την εκτίμηση βγαίνουν και τα συνθήματα που πρόωθει περί εθνικής ενότητας, αμυντικής θωράκισης, μακροχρόνιου αγώνα. Επίκεντρο της δουλειάς της είναι η ενότητα όλων των πατριωτικών δυνάμεων της Κύπρου ανεξάρτητα και νωνικής θέσης ή παράταξης.

Καλεί λοιπόν τους κύριους φοιτητές σε ενότητα ακολουθώντας το παράδειγμα των κομμάτων και προχωρεί ακόμα και μονόπλευρα σε αυτή την ενότητα προμοδώντας τους υποψήφιους του Αγώνα στις φοιτητικές εκλογές των δύο τελευταίων χρόνων. Στα φοιτητικά ζητήματα ακολουθεί και συνεργάζεται με την ΠΕΚ(ΚΝΕ)* σε επίπεδο εκλογικής υποστήριξης σε διάφορους χώρους, εστίες, σχολές κλπ.

Ξεκομμένοι εντελώς από την βάση της, ένεκα της έλλειψης οποιασδήποτε μορφής οργάνωσης της βάσης λειτουργεί με ένα δυνατό συγκεντρωτισμό, στο πρότυπο του ΑΚΕΛ, που της επιτρέπει να ελέγχει την παράταξη. Μέσα από αυτά είναι αρκετά ευνοϊκό για τί δεν κατάφερε ποτέ να ξεπεράσει την γενική κρίση που βαρύνει το κόμμα και να παίξει ένα ρόλο σημαντικό στην ανάπτυξη του κινήματος.

Απεναντίας ο Αγώνας χρησιμοποιώντας στα πρώτα στάδια της εμφάνισης του μια επαναστατική φρασεολογία κατάφερε να εκμεταλλευτεί το ανέβασμα του κινήματος κατά την πρώτη περίοδο της μεταπολίτευσης και να αποκτήσει μια μαζικότητα που του επέτρεπε να παίξει ένα ρόλο ρυθμιστή στα φοιτητικά ζητήματα. Αυτή η δύναμη τον οδήγησε σε μιὰ σχεταριστική πολιτική αποκλεισμού όλων των λύσεων που δεν θα του έδιναν το δικαίωμα να ελέγχει το κίνημα.

Κατά τα 2 προηγούμενα χρόνια ματαιώνει όλες τις προσπάθειες για συνεργασία στις φοιτητικές εκλογές και το διώξιμο των φασιστών, διαφωνώντας στη σύνθεση του συμβουλίου και τους υποψηφίους που θα είχε. Το ανέβασμα του ΑΓΩΝΑ που δεν ήταν άσχετο με το ανέβασμα της ΕΔΕΚ στην πρώτη μεταπραξικοπηματική περίοδο ακολούθησε την ίδια πορεία με την ΕΔΕΚ και κύρια με την νεολαία της ΕΔΕΝ. Η κρίση που βάρυνε όλο και πιά πολύ μέσα στην ΕΔΕΝ είχε τις προεκτάσεις της και στον Αγώνα που επηρεαζόταν παράλληλα και από την κρίση του Φ.Κ της Ελλάδας.

Η έλλειψη μιὰ ξεκάθαρης πολιτικής θέσης που θα έβαζε μια συνολική προοπτική στον Αγώνα, οδήγησε στον αποπροσανατολισμό του κυπριακού φοιτητικού κινήματος. Η αδυναμία του να οργανώσει τη βάση ως να λειτουργήσει δημοκρατικά έκανε ένα μεγάλο μέρος αγωνιστών να βάλουν σε αμφισβήτηση την παράταξη που ήθελε να δώσει μια υπαλλαχτική λύση στον ρεφορμισμό της Προοδευτικής. Πέρα από αυτό, η αδυναμία του να προωθήσει μεθόδους πάλης για επίλυση μεγάλων προβλημάτων που αντιμετώπιζον οι κύριοι φοιτητές κύρια της Αθήνας, έπαιξαν ένα ρόλο καταλυτικό στον αποπροσανατολισμό και το χάσιμο πολλών αγωνιστών φοιτητών.

Κάτι που παίξει σημαντικό ρόλο στην ταχτική των ρεφορμιστών είναι η εμμονή τους στον συνδικαλιστικό χαρακτήρα των φοιτητικών παρατάξεων που τους βλέπουν ξεκομμένες από τα πολιτικά προβλήματα του εργατικού κινήματος στην Κύπρο και την Ελλάδα. Ξεπερνώντας ακόμα και την ηγεσία της ΕΦΕΕ οι κυπριακές παρατάξεις άφησαν να περουν μια σειρά αγώνες του κινήματος στην Ελλάδα απαρατήρητοι ή βγάζοντας μιὰ χλιαρή ανακοίνωση που μπορεί να μην την έδιναν ποθενά. Έτσι για τον 350 και την επίθεση της αστυνομίας ενάντια στους εργάτες στις 25 του Μάη του 76 οι φοιτητικές οργανώσεις ούτε καν τα σχολίασαν. Το ίδιο και για όλες τις άλλες επιθέσεις της Καραμανλικής κυβέρνησης ενάντια σε απεργούς. Αυτή τους η ταχτική δεν είναι άσχετη με την ταχτική της απολιτικοποίησης της πολιτικής κατάστασης στην Κύπρο, που ακολουθείται από τα κόμματα της ρεφορμιστικής αριστεράς.

Μεσα από τον διαχωρισμό που έκαναν στην πολιτική

δουλειά με την συνδικαλιστική και τον υποβιβασμό της πολιτικής, βγαίνει και η τοποθέτηση τους πάνω στα ζητήματα του Φ.Κ. Κεντρικό σημείο της δουλειάς τους είναι οι εκλογές της ΕΦΕΚ. Φορτώνουν όλα τα προβλήματα του κυπριακού φοιτητικού κινήματος στο ότι οι φασίστες ελέγχουν την ΕΦΕΚ, αποπροσανατολίζοντας τους κύριους φοιτητές από τα προβλήματα που απασχολούν καθημερινά το κίνημα, με αποτέλεσμα να τους αδρανοποιούν. "Οι αγώνες του εργατικού κινήματος είναι υπόθεση των κομμάτων και όχι των φοιτητών". Περιορίζουν την δράση και την συμμετοχή των κυπρίων φοιτητών μόνο στο θέμα των εκλογών με μιὰ κινητοποίηση μόνο για να ψηφίσουν που πολλές φορές έφτανε στο σημείο να τους κουβαλούν τραβώντας.

Ταυτοχρονα αφήνουν του κυπριακούς φοιτητές σε ένα μεγάλο ποσοστό, πάνω από 50 τοις εκατό, να μπαίνουν στα εργοστάσια, στις οικοδομές, σε γραφεία, σε σουπερμάρκετ και να γίνονται φτηνό εργατικό δυναμικό για τους έλληνες κεφαλαιοκράτες, για να λύσουν το πρόβλημα της διατροφής και της στεγασής τους. Πέρα όμως από το λαθεμένο αυτής της θέσης των ρεφορμιστών, βάζοντας το επίκεντρο της δουλειάς τους τις εκλογές της ΕΦΕΚ μόνο, είχε σαν συνέπεια το βάθεμα της κρίσης τους ακόμα πιά πολύ, αφού μετά από 3 συνεχείς χρονιές της μεταπολίτευσης δεν κατάφεραν να διώξουν τους φασίστες.

Αναλύοντας την αποτυχία τους έβγαζαν το συμπέρασμα ότι οι κύριοι φοιτητές είναι αδιάφοροι, άσχετοι ή ηλίθιοι αδυνατώντας να κάνουν μια αυτοκριτική που θα έβαζε μπροστά αμείλιχτα ερωτήματα:

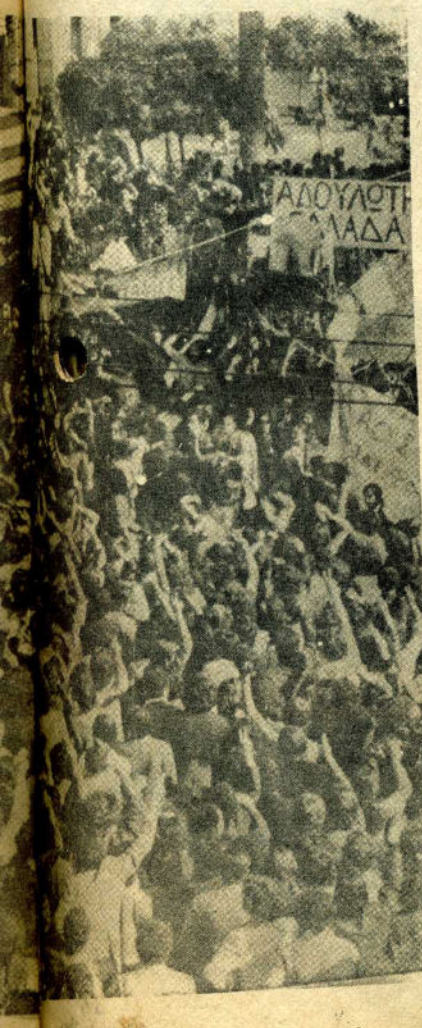
- Τί έκαναν για να πείσουν του κυπριακού φοιτητές ότι παλεύουν μαζί με αυτούς για τα προβλήματα τους;
- Τι έκαναν για να τους ενεργοποιήσουν και να τους δώσουν το δικαίωμα συμμετοχής στις διαδικασίες των παρατάξεων τους;
- Τι έκαναν για να προωθήσουν τη πάλη του εργατικού κινήματος της Κύπρου και της Ελλάδας σαν απαραίτητη προϋπόθεση για την εθνική και κοινωνική τους απελευθέρωση;
- Ποιά προοπτική έβαλαν στους αγώνες του κυπριακού φοιτητικού κινήματος για να το οδηγήσουν σε ένα ανέβασμα τόσο ποιοτικό όσο και ποσοτικό;

Οι ίδιοι βοήθησαν την απολιτικοποίηση των πολιτικών γεγονότων που προωθείται από τις κυβερνήσεις Καραμανλή και Κυπριανού, βάζοντας φραγμό κάθε φορά στην πολιτική δράση των κυπρίων φοιτητών για να μην βρεθούν σε αντιπαράθεση με τις αστικές κυβερνήσεις της Κύπρου και της Ελλάδας. Το να κατακρίνουν τους κύριους φοιτητές σαν μη πολιτικοποιημένους δεν είναι παρα ομολογία της ευθύνης τους για αυτό.

Εκτιμώντας το βάθεμα της κρίσης τους προχώρησαν τον τελευταίο χρόνο σε μια συνεργασία 3 παρατάξεων Αγώνας-Προοδευτική Αναγέννηση, για να κερδίσουν τίς εκλογές. Ο Αγώνας αναγνωρίζοντας την αδυναμία του να συνεχίσει να παίξει τον ρόλο της "πρωτοπορείας" του Κ.Φ.Κ. προχωρεί σε αυτή την συνεργασία, αλλά για να μην ξεσκασθεί ο σχεταρισμός του τα προηγούμενα χρόνια, προσπαθεί να δώσει μια πολιτική κάλυψη με το κοινό πρόγραμμα συνεργασίας.

Ένα πρόγραμμα που ερχόταν να προβάλλει κάμποσα γενικά συνθήματα περί εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα. "Ισχυρή αμυντική θωράκιση", "δυνάμωμα της ενότητας των πατριωτικών δυνάμεων", "κρατικό παρεμβατισμό στην ανάπτυξη της οικονομίας", βάζοντας και μιὰ γενική ευχή ότι πρέπει να υιοθετηθούν μέτρα για προσέγγιση των τουρκοκυπριακών μαζών ώστε να παλέψουν σε ένα κοινό αγώνα (εθνικοαπελευθερωτικό!!) Δεν παρέλειψαν βέβαια να αναφέρουν και τα φοιτητικά προβλήματα αλλά η μόνη προοπτική που έβαζαν ήταν η υποβολή μελετών στους αρμοδίους.

Ούτε και η συνεργασία μπόρεσε να τους βγάλει από την κρίση γιατί ούτε κι αυτός ο φορέας μπορούσε να βάλει καμιά προοπτική για την ανάπτυξη του κινήματος και για επίλυση των προβλημάτων αποδεικνύοντας

για άλλη μια φορά ότι το πρόβλημα δεν περιοριζόταν μόνο στο ότι η ΕΦΕΚ ελεγχόταν από τους φασίστες.

Η ΚΡΙΣΗ

Η κρίση κορυφώθηκε όταν οι φασίστες που ελέγχουν την ΕΦΕΚ προχώρησαν σε μία περαιτέρω σειρά αντιδραστικών μέτρων που θα εμπόδιζαν τους φοιτητές να φτάσουν σε δημοκρατικές εκλογές (αναγνώριση ΟΕΦΕΚ, υπογραφή Ένωσής κλπ.)

Ο Αγώνας μέσα σε αυτά τα μέτρα είδε από την αρχή μια διέξοδο για να ξεπεράσει την κρίση του μεθόδευοντας ένα αντισύλλογο που θα μπορούσε να ελέγχει. Προχωρεί σε αποχή και βάζει σε λειτουργία την μεθόδευση του άλλου συλλόγου. Πρόταση στην Γενική του Συνέλευση να δοθεί μια άλλη προοπτική στην αποχή με μια σειρά κινητοποιήσεων και μεθόδευση πάλης γύρω από την άρση των μέτρων και διώξιμο των φασιστών από την ΕΦΕΚ, εμποδίστηκε από την ηγεσία στο να περάσει.

Έτσι, το ζήτημα της εξασφάλισης δημοκρατικών εκλογών αφηνόταν στην καλή θέληση των φασιστών και στην πίεση που ασκούσε η κυπριακή πρεσβεία που επέμβηκε στο μεταξύ πάνω στο θέμα. Είναι χαρακτηριστικό όμως ότι δεν προχώρησαν σε καμιά μορφή κινητοποίησης όταν σε πρόταση για συγκέντρωση διαμαρτυρίας στα γραφεία της ΕΦΕΚ, δεν ήρθαν πάνω από 30 άτομα.

Μετά την αποτυχία της πρεσβείας να δώσει λύση στο ζήτημα των εκλογών και αφού ο Αγώνας αρνιόταν να παλέψει ουσιαστικά για το διώξιμο των φασιστών δεν έμενε άλλη προοπτική από τον αντισύλλογο. Όλα αυτά και ο τρόπος που πάρθηκαν οι αποφάσεις και έγιναν διαπραγματεύσεις πάνω στο θέμα των εκλογών, παρασηνιακά, στο επίπεδο των ηγεσιών αφαιρώντας από τους φοιτητές την δυνατότητα να επέμβουν, οδήγησε στη δημιουργία αντιπολιτευτικών τάσεων μέσα στον Αγώνα και κύρια μια τάση ενάντια στον αντισύλλογο που αντιπροσωπευόταν και μέσα στο Κ.Σ.

Μέσα από αυτή τη τάση άρχισαν να προωθούνται αιτήματα όπως η σύνδεση των αγώνων του Κ.Φ.Κ. με το εργατικό κίνημα της Κύπρου και της Ελλάδας και τα ζητήματα του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού και της πολιτικής δράσης. Αδυνατώντας η ηγεσία του Αγώνα να αντιπαραθέσει πολιτικές θέσεις και φοβούμενη το δυνάμωμα της τάσης προχώρησε στις 9 του Μάρτη 78 σε διαγραφή μέλους του Κ.Σ. Τόσο η αντιδημοκρατική διαδικασία της διαγραφής όσο και η αδυναμία τους να δώσουν μια πολιτική κάλυψη σε αυτή την ενέργεια οξύνει ακόμη πιο πολύ την κρίση μέσα στην παράταξη. Συνεχίζοντας τον άκρατο σεχταρισμό του, ο Αγώνας μεθοδεύει τον αντισύλλογο σαν την μόνη προοπτική για το δυνάμωμα του κινήματος και επίλυση των προβλημάτων των κυπρίων φοιτητών.

Πάνω στα ζητήματα των εκλογών η Προοδευτική προχώρησε στην αρχή σε υποστήριξη των εκλογών υπογράφοντας δηλώσεις και νόμιμοποιώντας τις αυθαιρέσιες των φασιστών. Κάτω από την πίεση της βάσης και την εμμονή του Αγώνα στην αποχή αναγκάστηκε να αναθεωρήσει την στάση της και να μη συμμετάσχει στις εκλογές προτείνοντας πάλη για διώξιμο των φασιστών. Πέρα όμως από το κάλεσμα δεν προχώρησε ουσιαστικά σε καμιά κινητοποίηση και περίμενε και αυτή τα αποτελέσματα από την επέμβαση της πρεσβείας. Μετά από την αποτυχία της μεσολάβησης και της εκλογής από τους φασίστες, δια βοής μέσα από μια συνέλευση 100 ατόμων, συμβουλίου της ΕΦΕΚ, πρότεινε αγώνα γύρω από το γκρέιμπα αυτού του συμβουλίου περιορίζοντας τον αγώνα της στο επίπεδο των προσφύγων της αστικής οικειότητας και βάζοντας διμηνη προθεσμία για να αποφασίσει για τον αντισύλλογο.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Μία σειρά από φοιτητικά προβλήματα που μπαίνουν εντονότερα αυτή την περίοδο, όπως η σκλήρυνση της κυβέρνησης Καραμανλή στο θέμα του Νόμου-Πλαίσιο και της καταστολής του κινήματος που είχε σαν αποτέλεσμα το χτύπημα των φοιτητών της Πάτρας, βάζουν μπροστά στους κυπρίους φοιτητές μερικά βασικά ζητήματα. Το κόψιμο της Γ εξεταστικής και Δ πτυχιακής περιόδου, το σταδιακό πέρασμα του νόμου-πλαίσιο και η εντατικοποίηση των σπουδών πλήττουν καίρια τους κύριους φοιτητές.

α. γιατί στην πλειοψηφία τους είναι εργαζόμενοι β. γιατί ένα μεγάλο ποσοστό (οι παλιότεροι) έχουν μπει στο πανεπιστήμιο χωρίς εξετάσεις και αντιμετωπίζουν περισσότερες ελλείψεις.

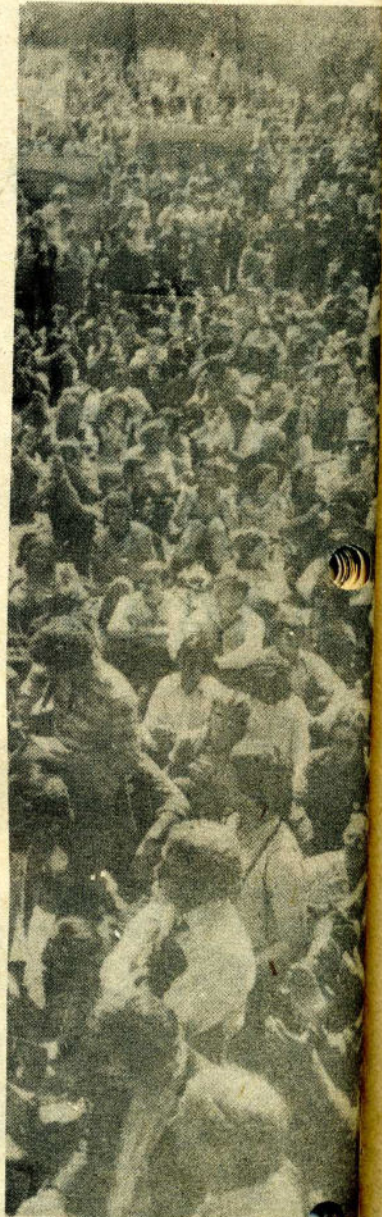
Έτοιμα προβλήματα που θα μεγαλώνουν με την συνεχή αύξηση της καταστολής και την σκλήρυνση της κυβέρνησης Καραμανλή και από την άλλη η αδυναμία των κυπρίων παρατάξεων να επεμβούν πάνω στα αυτά τα προβλήματα θα οδηγήσουν πολλούς αγωνιστές φοιτητές να βάλουν σε αμφισβήτηση τις ίδιες τις παρατάξεις τους και να αναζητήσουν μια υπαλλαχτική λύση.

Η άνοδος ακόμη του ελληνικού Φ.Κ. που αυτή την περίοδο μπαίνει σε μια νέα φάση κόντρα στην καταστολή της κυβέρνησης Καραμανλή και κόντρα στους ρεφορμιστές, κατάληψη του πανεπιστημίου στην Πάτρα από χή ΕΜΠ, Βιομηχανική, Γιάννενα θα βάλει μπροστά στους κύριους φοιτητές το θέμα σύνδεσης του αγώνα τους με τα πρωτοπόρα στρώματα του ελληνικού φοιτητικού κινήματος.

Ακόμα η προοπτική για ένα σύντομο κλείσιμο του Κυπριακού με μία λύση "πακέτο" από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και η αδυναμία κινητοποίησης τόσο των ρεφορμιστικών κομμάτων στην Κύπρο όσο και των παρατάξεων τους στην Ελλάδα θα οξύνει την κρίση ακόμη πιο πολύ. Είναι σίγουρο πως οι ρεφορμιστικές παρατάξεις Αγώνας, Προοδευτική, που στο μόνο βαθμό που μπορούν να λειτουργήσουν είναι για καλλιτεχνικές εκδηλώσεις και χορούς δεν θα μπορέσουν να κινητοποιηθούν και να προωθήσουν δράση για την επίλυση προβλημάτων.

Εδώ μπαίνει το καθήκον των κυπρίων αγωνιστών που δρουν στην Ελλάδα να δώσουν μια υπαλλαχτική λύση και να βάλουν μία αγωνιστική προοπτική. Είναι αρκετά ξεκάθαρο όμως πως σε ένα καπιταλιστικό πλαίσιο που η παιδεία παίζει ένα ρόλο στήριξης της άρχουσας τάξης, οι αγώνες του Φ.Κ. δεν μπορούν παρά να έχουν αντικαπιταλιστική αιχμή. Η πάλη των φοιτητών για εκδημοκρατισμό της παιδείας, για πραγματική μόρφωση ή ενάντια στην εντατικοποίηση των σπουδών πρέπει να είναι μια συνολική απάντηση του κινήματος σε κάθε χτύπημα της κυβέρνησης. Μέσα από μία τέτοια προοπτική οι αγώνες του Φ/Κ δεν πρέπει να ξεκοβονται από τους αγώνες της εργατικής τάξης. Με κοινή δράση πάνω σε κοινά προβλήματα (τρομοκρατία) ή κινητοποιήσεις συμπάραστασης να υποστηρίζονται για να οδηγήσουν το κίνημα στη νίκη.

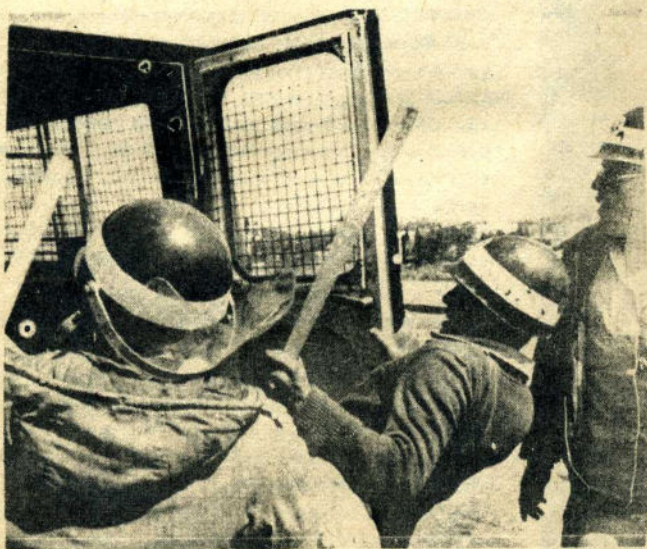
Για τους κύριους φοιτητές η πάλη για το χτίσιμο μιας αγωνιστικής φοιτητικής παράταξης δεν είναι ξεχωριστή από την πάλη του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα και Κύπρο. Είναι η ίδια πάλη για το χτίσιμο του επαναστατικού κινήματος και το ανέβασμα του κινήματος. Πιστεύουμε πως μια αγωνιστική φοιτητική παράταξη των κυπρίων στην Αθήνα που θα βάζει μπροστά την αντικαπιταλιστική προοπτική και θα σύνδεε τους αγώνες της με τα πρωτοπόρα τμήματα του φοιτητικού και εργατικού κινήματος στην Ελλάδα και στην Κύπρο θα οδηγήσουν το κυπριακό φοιτητικό κίνημα σε ένα ανέβασμα και θα το προωθήσουν σε ένα ανώτερο επίπεδο πάλης και στόχων. Αυτή είναι και η μοναδική αγωνιστική προοπτική που μπαίνει μπροστά μας.

σταυρου τρυφωνα

ΚΡΑΤΟΣ: Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ

Τον τελευταίο καιρο ο πρόεδρος κ. Κυπριανου και το κόμμα του, βρηκαν διάφορες ευκαιρίες να μιλήσουν επανηλημένα για ενδυνάμωση του κράτους με στόχο την πάταξη της "βίας και της τρομοκρατίας για επικράτηση της δικαιοσύνης κλπ". Οι τελευταίες αυτές δηλώσεις, φέρνουν στην επικαιρότητα το ζήτημα του κράτους, το οποίο ο στες μέρες μας, αποκτα *ιδιαίτερη* σπουδαιότητα.

Οι γνωστές θέσεις των κομμάτων της παραδοσιακής αριστεράς για "συνεργασία των τάξεων" στον "κοινό εθνικοαπελευθερωτικό" αγώνα εμπόδιαν τα κόμματα αυτά να αναλύσουν τον ρόλο του κράτους. Περιορίστηκαν στες συνιδισμένες τους δηλώσεις, (ποιός αστυνομικός θα προηβαστεί και όχι, ποιός διευθυντής θα προηβαστεί στην κυβερνητική υπηρεσία και ποιός όχι) αφήνοντας έτσι τες μάζες να πιστεύουν σι θέλουν οι αστοί. Κάτω απο αυτές τες συνθήκες οιαστοί χωρις πολλη κόπο, κατάφεραν να παρουσιάσουν το κράτος σαν "υπερταξικό" που προστατεύει τα δικαιώματα "κάθε" πολίτη.

Για να αναλλάσσουμε το ρόλο του κράτους και τον ταξικό του χαρακτήρα είναι ανάγκη να αναφερθούμε στες κρατικές λειτουργίες, σε ξεπερασμένες μορφές κοινωνικής οργάνωσης.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΤΑΞΕΙΣ

Στες πρωτόγονες κοινοκτημανικές κοινωνίες των οποίων κύριο χαρακτηριστικό είναι οτι δεν υπήρχαν κοινωνικές τάξεις, το κράτος είναι ανύπαρκτο. Οι διάφορες λειτουργίες που σε κάθε ταξική κοινωνία ασκούνται απο το κράτος, στην πρωτόγονη κοινοκτημονική ασκούνταν συλλογικά απο τα ενήλικα της μέλη. Διάφορες απο αυτές τες λειτουργίες που στην πρωτόγονη κοινωνία ασκούνταν συλλογικά είναι πχ το δικαίωμα σπλισμου, το δικαίωμα συμμετοχής στην απονομή δικαιοσύνης (δικαστικές αποφάσεις μπορούσαν να βγάσουν μόνο οι ομαδικές συνελεύσεις των ενηλικών μελών της κοινότητας).

Με την ανάπτυξη των κοινωνικών σχέσεων παραγωγής που αποτέλεσμα είχαν τον χωρισμό της κοινωνίας σε τάξεις, τα στοιχειώδη για την εποχή εκείνη δικαιώματα (που αναφέραμε πιο πάνω) αφαιρούνται απο το σύνολο. Τα δικαιώματα αυτά γίνονται προνόμιο μιας μικρής μερίδας ανθρώπων. Οι διάφορες λειτουργίες παύουν να ασκούνται συλλογικά και ασκούνται απο το κράτος.

Η αποσπαση απο την πλειοψηφεια των μελών της κοινωνίας του δικαιώματος συμμετοχής στην ασκήση ορισμένων λειτουργιών δεν έγινε βέβαια άσκοπα. "Χοντολογής ο πλούτος εξυμνείται και τιμάται σαν άνωτο αγαθό και γίνεται κατάχρηση των παλιών θεσμών του γένους (πρωτόγονη κοινωνία), για να δικαιολογείται η βίαιη ληστεία αγαθών. Ενα μόνο έλειπε ακόμη: ένας θεσμός που θα εξασφάλιζε τα νεαποκτημένα πλούτη των ατόμων όχι μόνο απο τες κοινομιστικές παραδόσεις του καθεστώτος των γενών. Ενας θεσμός που όχι μόνο θα καθαγίαζε την ατομική ιδιοκτησία, την οποία τόσο λίγο εκτιμούσαν προηγούμενα και θα ανακήρυσσε αυτό τον καθαγιασμό σε άνωτα σκοπό κάθε ανθρώπινης κοινότητας, αλλά ένας θεσμός που θα έβαζε και την σφραγίδα της γενικής κοινωνικής αναγνώρισης στες νέες μορφές απόκτησης ιδιοκτησίας οι οποίες αναπτύσσονταν η μια ύστερα απο την άλλη, δηλαδή στην αδιάκοπα επιταχυνόμενη αύξηση του πλούτου.

εφαρμογή δικαιοσύνης
(συμφώνα με τους νόμους
της αρχουσας τάξης)
ένα από τα όργανα
του κράτους

Ένας θεσμός που όχι μόνο θα διαίωνιζε την διάσπαση της κοινωνίας σε τάξεις που μόλις άρχιζε μα που θα διαίωνιζε και το δικαίωμα της ιδιοκτητίας τάξης να εκμεταλλεύεται την ακτήμονα τάξη και να κυριαρχεί επάνω της. Κι αυτός ο θεσμός ήρθε. Εφευρέθηκε το κράτος."
(Η καταγωγή της οικογένειας, της ατομικής ιδιοκτησίας και του κράτους. Φ.ΕΓΚΕΛΣ, σελ. 125-126. Υπογραμμίσεις δικές μου.)

Σκιαγραφώντας τα όσα αναφέρθηκαν πιο πάνω μπορούμε να πούμε ότι το κράτος γεννήθηκε σε μια συγκεκριμένη βαθμίδα κοινωνικής εξέλιξης (διάσπαση της κοινωνίας σε τάξεις), με σκοπό να προστατεύσει την κυριαρχία της κατέχουσας τάξης.

ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΟ ΦΕΟΥΔΑΡΧΙΣΜΟ

Μελετώντας το κράτος π.χ. σε συνάρτηση με το φεουδαρχικό σύστημα παραγωγής θα ενισχυθούν ακόμα περισσότεροι οι πιο πάνω υπογραμμισμένες φράσεις. Όταν το φεουδαρχικό σύστημα εϊταν ακόμα στά όργανα ο φεουδάρχης εϊταν ό ίδιος τό κράτος. Εϊταν μόνος που σπολοφορούσε, εϊταν ό μόνος δικαστής, εϊταν ό μόνος που

μπορούσε να κόβει νομίσματα, εϊταν ό μόνος αστυνομικός συνεχής όμως αύξηση του πληθυσμού και της έκτασης τ φεουδου έκαναν τόν φεουδάρχη αντίκαιο στόν να ασκεί μόνος του όλα αυτά τά λειτουργήματα. Ο φεουδάρχης τότε ανέθεσε στους πιο έμπιστους του τήν ευθύνη ασκήσης κερτικών λειτουργιών (αξίζει να σημειωθεί ότι ό φεουδάρχη πέρα από αυτά τά στοιχειώδη λειτουργήματα προσπαθεί να θέσει κάτω από τόν έλεγχο του και άλλα όπως ή ιδεολογία, ή τέχνη κλπ.)

ΑΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Με τήν βιομηχανική επανάσταση και τήν εμφάνιση της καθολικής ψηφορίας ό ταξικός χαρακτήρας του κράτους γίνεται λιγότερο εμφανής. Αυτός εϊναι και ό λόγος που κτημερινά ακούμε απλούς ανθρώπους (πολλές φορές αριστέροους), να μιλούν για τό κράτος που "προστατεύει τους νομοταγείς πολίτες, που απονέμει τήν δικαιοσύνη κλπ". Ας δούμε όμως σε σύντομα τήν εξελικτική πορεία του κράτους στό νέο σύστημα παραγωγής (καπιταλιστικό σύστημα).

Ο κοινοβουλευτισμός ξεκίνησε βασικά τόν 17ον αιώνα όταν οι Άγγλοι άστοι έβαλαν τό σύνθημα "όχι φορολογία χωρίς αναλογη αντιπροσώπευση". Ο ανταγωνιστικός καπιταλισμός για να επιβιώσει και να αναπτυχθεί χρειαζόταν τήν πολιτική εξουσία που θα κατοχύρωνε τά συλλογικά συμφέροντα της αστικής τάξης. Διαφορές σημαντικές εξουσίας τήν εποχή εκείνη πέρασαν από τήν εκτελεστική εξουσία στην νομοθετική (από τόν βασιλιά στό κοινοβούλιο). Πρέπει να σημειωθεί ότι οι Άγγλοι άστοι όταν έλεγαν αντιπροσώπευση εννοούσαν αντιπροσώπευση μόνάχα της τάξης τους.

Σε κάποια βαθμίδα ανάπτυξης των ταξικών συγκρούσεων ανάμεσα στην αστική και εργατική τάξη αναγκάζεται ή πρώτη να παραχωρήσει τό δικαίωμα ψήφου και υποψηφιού στη δεύτερη. Βέβαια με τήν εμφάνιση της καθολικής ψηφορίας εμφανίζεται και ή καθολική φορολογία της οποίας τά βάρη πέφτουν όλο και περισσότερο στους εργαζόμενους. Τήν εποχή αυτή βλέπουμε διάφορες ουσιαστικές εξουσίες να μεταβιβάζονται από τό κοινοβούλιο (νομοθετική εξουσία) στην εκτελεστική εξουσία.

Αυτή ή μεταβίβαση των εξουσιών δεν έγινε βέβαια τυχαία. Οι αντιπρόσωποι του κοινοβουλίου και οι κληβερνήσεις έρχονται και παρέρχονται. Τα μόνιμα τμήματα του στρατού, ή αστυνομία, ή χωροφυλακή, ό δικαστές, δεν έχουν να κάνουν τίποτα με κλπ πες και εκλογές.

Η εκτελεστική εξουσία εϊναι μόνάχα υπόλογη στό μεγάλο κεφάλαιο. Ας μην ξεχνάμε τά γεγονότα της Ήλις. Η λαϊκομεταπική κυβέρνηση του Αλλιέντε (που πήρε τήν εξουσία μέσο του κοινοβουλίου, χωρίς να δημιουργήσει ένοπλη λαϊκή πολιτοφυλακή για να προστατέψει τήν εξουσία της), με τες πρώτες της προσπάθειες για τό σοσιαλιστικό μετασχηματισμό, είχε να αντιμετωπίσει τά ένοπλα τμήματα της εκτελεστικής εξουσίας.

Σήμερα όχι μόνο τά μέλη της κυβέρνησης αλλά και όλοι οι συνειδητοί υποστηρικτές της, αγωνιστές εργάτες και επαναστάτες βρισκονται ή στον τάφο ή στα μπουντρούμια της Χιλιανής χούντας.

Βλέπουμε λοιπόν από όσα αναφέραμε ότι κανένα κοινοβούλιο και καμία κυβέρνηση δεν μπορεί να σταθεί χωρίς τήν υποστήριξη του κεφαλαίου, μέσα στα πλαίσια της αστικής κοινωνίας.

Οι πιστές υπηρεσίες της εκτελεστικής εξουσίας για τήν προστασία των συμφερόντων της αστικής τάξης δέν προέρχονται από τήν εκτίμηση που έχουν οι δικαστές και οι διευθυντές στους υπουργούς. Οι διαφορές απολαβών που υπάρχουν μεταξύ δικαστικών υπαλλήλων και δικαστών, δεκανέων και στρατηγών εϊναι τεράστιες. Αυτή ή πυραμοειδής διάρθρωση στην εκτε-

λεστική εξουσία εντάσσει τους φηλα μειβομένους υπαλλήλους στο ίδιο βιοτικό επίπεδο, κοινωνικό και ιδεολογικό κλίμα με την αστική τάξη. Βέβαια οι χαμηλά μειβομένοι υπαλλήλοι, είναι αναγκασμένοι να υπακούουν στους φηλότερα μειβομένους, γιατί διαφορετικά η απολυούνται ή δεν προβιβάζονται.

Κάτι που αξίζει να σημειωθεί είναι το θέμα απονεμής δικαιοσύνης. Πολλοί μέρνουν τό επιχειρήμα ότι απονεμεται πραγματικά δικαιοσύνη όταν τές δικαστικές αποφάσεις βγάδουν ένορκιοι. Δέν πρέπει όμως να ξεχνάμε τήν κοινωνική προέλευση τών ενόρκων. Για να έχει κάποιος τό δικαίωμα να γίνει ένορκος πρέπει η οικονομική του κατάσταση να είναι τέτοια που να τόν εντάσσει στην τάξη τών μεσοαστών.

Βλέπουμε λοιπόν, από όσα έχουν αναφέρει ότι η πολυφημισμένη αστική δημοκρατία που σε τελευταία ανάλυση, σημαίνει οι πολίτες να ρίχνουν ένα χαρτί στές κάλπες κάθε 4-5 χρόνια, δέν είναι τίποτε άλλο παρά μία χαρτινή μάσκα που εμποδίζει τούς απλούς ανθρώπους να κατανοήσουν τόν ταξικό χαρακτήρα του κράτους.

"Η παντοδυναμία του "πλούτου" γι αυτό ακριβώς είναι πιο σίγουρη στην δημοκρατία, γιατί δέν εξαρτάται από ένα κακό περιβάλλον του καπιταλισμού. Η δημοκρατία είναι το καλύτερο που μπορεί να γίνει πολιτικό περιβάλλον του καπιταλισμού και για τούτο το καλύτερο κατακτώντας αυτό το καλύτερο περιβάλλον, σε μελώνει την εξουσία του με τόση σιγουρία, που καμμία αλλαγή ούτε προσώπων, ούτε θεσμών, ούτε κομμάτων μέσα στην αστική δημοκρατία δέν κλονίζει αυτή την εξουσία." (Λένιν: Κράτος και Επανάσταση, σελ. 187, υπογραμμίσεις δικές μου.)

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Το βασικό επιχειρήμα των Κυπρίων αστών στην προσπάθεια τους να πείσουν ξένες εταιρείες γιά να επενδύσουν στην Κύπρο είναι ότι υπάρχουν χαμηλά μεροκάματα και ελεγχόμενο λαϊκό κίνημα. Οι ξένες εταιρείες όμως δέν πειθονται μονάχα με τήν επιχειρηματολογία. Πείθονται όταν οι ίδιες εξακριβώσουν ότι αυτά τά επιχειρήματα αληθεύουν. Για αυτό τόν λόγο γεμίζει τήν Κύπρο κρανοφορους και συρματοπλέγματα ενώ ταυτόχρονα προσπαθεί να καταστείλει κάθε εκδήλωση διαμαρτυρίας εναντίον στην άρση του εμπάργκο ή τήν Ισραηλινή επιδρομή στόν Λίβανο. Για τόν ίδιο λόγο συβέ αγωνιστές που έγραφαν συνθήματα στους τοίχους υπερ τών Παλαιστινίων.

Γιά να μπορεί όμως τό κράτος να φιμώνει κάθε λαϊκή φωνή πρέπει να είναι ισχυρό. Έτσι εξηγούνται και οι συνεχείς δηλώσεις του κόμματος που κυβερνά και του προέδρου γιά ενίσχυση του κράτους κλπ. Έτσι εξηγείται ακόμα η πρόσληψη 400 νέων αστυνομικών.

Πολλές φορές ακούμε τό επιχειρήμα ότι ειδικά στη Κύπρο χρειάζεται η ενδυνάμωση του κράτους γιατί πρέπει να αντιμετωπίσει η ΒΟΚΑ Β ή οι Ταξιαρχίες αυτοκτονίας κλπ. Άς μην ξεχνάμε όμως ότι τό κράτος τήν περίοδο ουσιαστικής δράσης τής ΒΟΚΑ Β ήταν πολύ ισχυρό (ειδικά ένοπλα σωματά κχ. τό εφεδρικό), κι όμως δέν κατάφερε να αντιμετωπίσει τόν φασισμό. Ο μόνος τρόπος γιά αντιμετώπιση του φασισμού είναι η λαϊκή πολιτοφυλακή.

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Συχνά ακούμε γιά ενίσχυση του κράτους στον ευρωπαϊκό χώρο, ιδιαίτερα στην Ιταλία, τήν Δυτική Γερμανία, και τήν Ελλάδα γιά πάταξη τής "τρομοκ-

ρατίας".

Στό όνομα όμως τής πάταξης τής "τρομοκρατίας" βλέπουμε τό Ιταλικό κράτος να συλλαμβάνει και να κλείνει στες φυλακές εκατοντάδες αριστερούς που καμία σχέση δέν έχουν με τρομοκρατικές πράξεις και ακόμα να απαγορεύει σε οργανώσεις τής επαναστατικής αριστεράς να εκδηλώσουν τήν αγανάκτηση τους εναντίον σε αυτές τές μαζικές συλλήψεις. Με τό ίδιο πρόσχημα, τό κράτος στην Δυτική Γερμανία δημιούργησε τα βάβαρα λευκά κελιά που μέσα σε αυτά δολοφόνεισε πριν μερικούς μήνες 3 πολιτικούς κρατούμενους (μελη των ομάδων Μπάαντερ-Μάινχφ). Ακόμα στό όνομα τής πάταξης τής "τρομοκρατίας" βλέπουμε τό Καραμανλικό κράτος να διαλύει βίαια συγκεντρώσεις φοιτητών στην Πάτρα, να παραβιάζει τα πανεπιστημιακά άσυλα και να καταδικάζει φοιτητές σε φυλάκιση γιά χρόνια και ακόμα να κτυπά με αύρες τούς καπνοπαραγωγούς του Αγρινίου ή να διαλύει χρησιμοποιώντας βια απεργούς (Πίτσος, Μαδέμ-Λάκκο). Πέρα από αυτά ακόμα, προσπαθεί να περάσει τό τρομοκρατικό νομοσχέδιο γιά πάταξη έφθεν τής "τρομοκρατίας". Το νομοσχέδιο αυτό, που είναι παρμένο από τα γερμανικά πρότυπα προνοεί μεχρικόνη θανάτου σε "τρομοκράτες" (βέβαια "τρομοκράτες" μπορεί να θεωρηθούν αγωνιστές που θα έχουν υποκινήσει απεργία η που θα έχουν πάρει μέρος σε αντικυβερνητική διαδήλωση).

Αυτά που έχουμε αναφέρει πιο πάνω δέν αναφέραμε γιά να δικαιολογήσουμε τές καταδικαστέες και καταδικασμένες σε αποτυχία πράξεις τής ατομικής τρομοκρατίας, αλλά γιά να δείξουμε πόσο ξεκάθαρα τό κράτος σε περιόδους ανάπτυξης του λαϊκού κινήματος παίρνει τόν ρόλο του αμειλικτού προστατή των συμφερόντων του κεφαλαίου

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΙΩΝΙΟ

Τό κράτος γεννήθηκε μέσα από τήν κοινωνία γιά να επιβλέπει τήν κοινωνική ζωή προς όφελος τής κυρίαρχης τάξης. Προήλθε όπως έλεγε ο Έγκελς από τήν αναγκαιότητα χαλιναγώγησης τών ασυμβιβάστων ταξικών αντιθέσεων. Επομένως τό κράτος είναι στενά συνδεδεμένο με τήν ταξική κοινωνία που με τήν σειρά τής είναι συνδεδεμένη με τήν ύπαρξη κάποιας στενότητας υλικών αγαθών. Η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων που αποτέλεσμά θα έχει τήν αφθονία των υλικών αγαθών ανοίγει τόν δρόμο γιά μια αταξική κοινωνική συγκρότηση. Τότε η έλλειψη αναγκαιότητας ύπαρξης κράτους, θα οδηγήσει αναπόφευκτα στην εξαφάνιση του.

"Έτσι λοιπόν τό κράτος δέν υπάρχει απο καταβολής κόσμου. Ήχηξαν κοινωνίες, που ταβάζανε πέρα χωρίς αυτό, που δέν είχαν ιδέα γιά κράτος και κρατική εξουσία. Σε μία ορισμένη βαθμίδα τής οικονομικής εξέλιξης που συνδέοταν αναγκαστικά με τήν διάσπαση τής κοινωνίας σε τάξεις τό κράτος έγινε απαραίτητο εξαιτίας αυτής τής διάσπασης. Πλησιάζουμε τωρα με βήματα γοργά σε μία τέτοια βαθμίδα ανάπτυξης τής παραγωγής που η ύπαρξη αυτών των τάξεων όχι μόνο έπαψε να αποτελεί ανάγκη μα και γίνεται πραγματικό εμπόδιο τής παραγωγής. Οι τάξεις θα εξαφανιστούν τόσο αναπόφευκτα όσο αναπόφευκτα είχαν δημιουργηθεί στο παρελθόν. Με τή εξαφάνιση των τάξεων θα εξαφανιστεί αναπόφευκτα και τό κράτος. Η κοινωνία που οργανώνει με νέο τρόπο τήν παραγωγή πάνω στην βάση τής ελεύθερης και ισότιμης ένωσης των παραγωγών, εμποστέλλει ολάνκακη τήν κρατική μηχανή εκεί, όπου τότε θα είναι η θέση τής: στό μουσείο των αρχαιοτήτων δίπλα στο ροδάκι και τό πετρίνο τσεκούρι." (λόγια του Έγκελς παρμένα από τό βιβλίο του Λένιν "Κράτος και Επανάσταση", σελ. 188, υπογραμμίσεις δικές μου)

αστυνομία, στρατός
σημαντικά όργανα
του κράτους.

ρωτη ηλια

ΣΟΣΙΑΛΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Το άρθρο αυτό είναι το δεύτερο μέρος ενός κειμένου που αποτελείται από 3 μέρη με το γενικό τίτλο "Ρεφορμισμός, Σταλιμισμός και επαναστατική διεξοδος". Το πρώτο μέρος δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο τεύχος του "δελτίου συζητήσης".

Το μείος αυτό του άρθρου, αναφέρεται πιο ειδικά στους Μαοϊκούς συντρόφους, οι οποίοι πίσω από το κεντρικό τους σύνθημα της "Ένωσης" σαν "εθνικό πόθο" του ίδιου του προλεταριάτου και σαν "εθνική ολοκλήρωση" της Κύπρου. Η συνθηματολογία των Μαοϊκών συντρόφων, αν και καθαρά ιδεαλιστική θέλει να πιστεύει ότι το σύνθημα της "Ένωσης" εφάπτεται του αγώνα για τη χειραφέτηση των Κυπριακών μαζών.

Ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά τους: Το Κυπριακό πρόβλημα είναι καθαρά "εθνικό" ή μήπως είναι κοινωτικό. Δηλ. η μορφή του Κυπριακού κράτους είναι αποτέλεσμα "εθνικής προδοσίας" ή μήπως είναι το λογικό αποτέλεσμα εξυπηρέτησης των δικών τους συμφερόντων (των αστών)

της απαλλοτρίωσης όλων των εκμεταλευτών.

Το 1954 η αστική ηγεσία του αγώνα θά χρησιμοποιήσει ξανά το σύνθημα της Ένωσης το οποίο δεν είχε φει ποτέ να καλλιεργείται από την Εθναρχία. Βρισμάστε όμως σε μια άλλη εποχή, αυτή της μεταπολεμικής περιόδου, της ξέφρενης οικονομικής άνθησης, των λαρρίων και της αντιαπαρτιακής επανάστασης. Η Κυπριακή εμπορευματική τάξη προτιμώσε την ανεξαρτησία, παρά να γίνει η φτωχή επαρχία του Ελληνικού καπιταλισμού. Από αυτή την άποψη καμιά "εθνική προδοσία" δεν έβγαλε από μέρους των Κυπρίων αστών: Προώθησαν απλούστατα την ανεξαρτησία αντ' την ένωση, για να εξασφαλίσουν καλύτερα τα δικά τους ταξικά συμφέροντα. Μόνο η ρυθμική βιομηχανική Κυπριακή αστική τάξη έμεινε πιστή στο παλιό σύνθημα της Ένωσης γιατί τα Κυπριακά σύνορα και ο Κυπριακός καπιταλισμός φρέναραν την ανάπτυξη τους. Το εμπορευματικό κεφάλαιο δρά πάντα ο βάρος του βιομηχανικού. Χρησιμοποιώντας λοιπόν πάλι το αίσιθημα της Ένωσης που οι Κύπριοι αστοί έκαναν στην Κυπριακή αγροτιά, η "σιληρή" μερίδα των μαζών των αστών που ο Γρίβας εκπροσωπούσε, χτυπούσε την εμπορευματική αστική τάξη που είχε την πολιτική κυριαρχία και εκφραστή τον Μακάριο. Οι Αμερικάνοι μέσω της Χούντας υποστήριξαν τον Γρίβα σε μια στιγμή που ο Μακάριος του Μακαρίου είταν εξαιρετικά επικίνδυνος στον ζωτικό για τον ιμπεριαλισμό χώρο της Μέσης Ανατολής.

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Η πρώτη φορά που το σύνθημα της Ένωσης παρουσιάστηκε σαν αίτημα μαζικού κινήματος ήταν κατά την διαρκεία των Οκτωβριανών το 1931. Κάτω από την αναπόληση των μαζών, η εκκλησία σαν "παροδοσιακός ιδεολογος των αστών προώθησε το σύνθημα της Ένωσης". Το σύνθημα αυτό είχε από μια κάποια πλευρά ενα "προοδευτικό" γιατί στρεφόταν ενάντια στην Εγγλέζικη κυριαρχία.

Από μια πλευρά όμως "προοδευτικό" μόνο γιατί ταξικά αντιπροσώπευε τά συμφέροντα της Κυπριακής εμπορευματικής τάξης η οποία προτιμούσε να είναι ελληνική επαρχία παρά αγγλική αποικία. Αντιπροσώπευε μια πολιτική μόνο αλλαγή της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Δηλ. αν και το κίνημα των Οκτωβριανών έγινε από το μίσος των αγροτικών μαζών ενάντια στην αποικιοκρατία, το σύνθημα της ένωσης δεν είχε κανένα ταξικό περιεχόμενο παρα από την πλευρά των Κυπρίων αστών. Το σύνθημα της ένωσης αντιπροσώπευε τότε ακόμα μια πρόοδος για την εμπορευματική τάξη που ασυγκτιούσε κάτω από την αγγλική αποικιοκρατία. Εκμεταλεύτηκε λοιπόν το μαζικό κίνημα και ξέσπασμα της καταπιεσμένης αγροτίας προωθώντας το δικό της αστικό πολιτικό πρόγραμμα που δεν θα άλλαζε ουσιαστικά την κατάσταση της αγροτίας (ένωση με την Ελλάδα). Η τότε εργατική πρωτοπορία δεν προώθησε ενα ουσιαστικό ταξικό πρόγραμμα που να δείχνει τις ΕΚ και ΤΚ καταπιεσμένες μάζες τον κοινό δρόμο

Η ΑΥΤΟΔΙΑΘΕΣΗ

Θάπρεπε λοιπόν Μαοϊκοί σύντροφοι μετά τον αντιποικιακό αγώνα να πραγματοποιηθεί η ένωση με την Ελλάδα; Με την Ελλάδα της ήττας του ελληνικού προλεταριάτου και του κράτους του ελληνικού κεφαλαίου μετά τον εμφύλιο;

Τα συνθήματα "εθνικού περιεχομένου" είναι έκφραση της αστικής ιδεολογίας και εξυπηρετούν τα συμφέροντα των αστών μόνο, για να εμποδιστεί η επαναστατική χειραφέτηση των καταπιεσμένων μαζών.

Με την ίδια λογική των "εθνικών πόθων" θάπρεπε να ζητήσουμε και την απόσπαση της Βορείου Ηπείρου από την Αλβανία που αποτελεί ιστορικά ελληνικό χώρο

και την ένωση της με την Ελλάδα!!! Όμως κάτι τέτοιο κάθε άλλο παρά Μαρξιστική λύση θα είναι. Γιατί οι εθνικές διαφορές δεν μπορούν να λυθούν στο καπιταλιστικό σύστημα το οποίο τες εκμεταλεύεται για να υπερασπίσει και να προωθήσει τα συμφέροντα των αστών. Οι εθνικές διαφορές δεν μπορούν να λυθούν παρά μόνο μέσα στο σοσιαλιστικό σύστημα.

Οποιαδήποτε άλλη ενοποίηση κρατών έξω από την Μαρξιστική επαναστατική ηγεσία του προλεταριάτου και του σοσιαλισμού δεν εξυπηρετεί παρά μόνο τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού.

Τότε το αίτημα της αυτοδιάθεσης πάει περίπατο; Καθόλου, γιατί η πεμπτοσύια του Λενινιστικού όρου της αυτοδιάθεσης βρίσκεται στο ότι χρησιμοποιείται επαναστατικά ενάντια τόσο στους ξένους όσο και στους εθνικούς καπιταλιστές. Η αυτοδιάθεση δεν είναι ηθικός, απόλυτος όρος αλλά είναι ένα όπλο στα χέρια της επαναστατικής ηγεσίας για την προώθηση της Σοσιαλιστικής Επανάστασης. Το προλεταριάτο μιάς αποικίας ή νεοαποικίας διεξάγει την πάλη για την νίκη του σοσιαλισμού. Το καθήκον του προλεταριάτου της εκμεταλεύτριας χώρας είναι να υποβοηθήσει διεθνιστικά την επαναστατική διαδικασία χτυπώντας την δική τους καταπιεστική μπουρζουαζία αναγνωρίζοντας το δικαίωμα του προλεταριάτου της αναπτύχτης χώρας να ζητήσει μέχρι και την πολιτική και κρατική του απόσπαση.

Παρ' όλο που οι μαρξιστές είναι ενάντια στην δημιουργία μικρών κρατών υποστηρίζουν την δημιουργία τους προκειμένου να εξαλειφθεί το εθνικιστικό μίσος ανάμεσα στους εργάτες των 2 χωρών. Η ενοποίηση των χωρών μπορεί να γίνει μετά την άμβλυνση και εξαφάνιση του εθνικιστικού μίσους μέσα στα πλαίσια μιας σοσιαλιστικής ομοσπονδίας που θα διαλύει τες εθνικές καπιταλιστικές οικονομίες και θα τες ενοποιεί με τρόπο σοσιαλιστικό στο παγκόσμιο επίπεδο.

Το να αναγνωρίζουμε το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης δεν σημαίνει να αναγνωρίζουμε και την αρχή της ομοσπονδίας. Μπορεί να είμαστε απορριστικά αντίθετοι στην αρχή και παρτιζάνοι του δημοκρατικού κεντρισμού, αλλά να προτιμούμε την ομοσπονδία παρά την εθνική ανισότητα, σαν την μόνη οδό που φέρνει τον πληθυσμό δημοκρατικό συγκεντρωτικό...

...όπως η ανθρωπότητα δεν μπορεί να καταλήξει στην εξαάνιση των τάξεων παρά μόνο περνώντας από την μεταπολεμική περίοδο της δικτατορίας της τάξης των καταπιεσμένων, για τον ίδιο λόγο δεν μπορεί να καταλήξει στην αναπόφευκτη ένωση των εθνών παρά μόνο περνώντας από την μεταπολεμική περίοδο της πλήρους απελευθέρωσης όλων των καταπιεσμένων εθνών, δηλ. της ελευθερίας να αυτά να αποχωριστούν" (8) (υπογρ. δικες μου)

Οι μαοϊκοί σύντροφοι που θα αναμασήσουν την θεωρία της ανυπαρξίας "αυτόνομης εθνικής κουλτούρας" στην Κύπρο, θεωρίας που ο Οττο Μπάουερ διατύπωσε πρώτος και που ο Λένιν ο ίδιος καταδίκασε σαν αντιδραστικό ιδεολογικό προϊόν της μπουρζουαζίας καλύτερα να σκεφτούν μέχρι που τραβά η λογική τους και να καταλάβουν. Εθνικισμός ή διεθνισμός; Σοσιαλισμός ή εθνικοί πόθοι;

Υπάρχει όμως μια υπονοημένη τάση και όταν μιλούμε για "αυτοδιάθεση" για την Κύπρο εννοούμε την χρήση του δικαιώματος αυτού μόνο από τους Ε/Κ, σαν μαρξιστές πρέπει να αναγνωρίζουμε το δικαίωμα αυτο και για τους Τ/Κ, στο μέτρο όμως που προωθεί την ένωση ή ένα μελλοντικό τουρκικό κράτος όπου θα έχει νικήσει ο σοσιαλισμός στο μέτρο δηλ. που θα προωθεί την σοσιαλιστική ιδέα και την απαλλοτρίωση των Τ/Κ αστών από τους Τ/Κ εργάτες. Πιθανόν αυτή η άποψη να ταυτίζεται με "εθνική προδοσία". Όμως: "Πρέπει τα συμφέροντα του προλεταριακού αγώνα να εξαρτώνται από τα συμφέροντα αυτής της πάλης σε παγκόσμιο επίπεδο. Τα έθνη που βρίσκονται στον δρόμο της νίκης ενάντια στην μπουρζουαζία πρέπει να είναι πρόθυμα και έτοιμα να δώσουν τες πιο μεγάλες θυσίες στο εθνικό επίπεδο προκειμένου να απαλλοτριώσουμε το διεθνές κεφάλαιο." (9) (υπογρ. δικες μου)

Είναι φυσικό ότι με την ίδια λογική τασόμαστε ενάντια στο σύνθημα της Ένωσης όταν αυτό χρησιμοποιείται με τρόπο ιδεαλιστικό, με μιά Ελλάδα καπιταλιστική, γιατί κάθε άλλο παρά χειραφετεί επαναστατικά το προλεταριάτο. Αντίθετα αυτό το σύνθημα όταν μινει ιδεαλιστικό, ξεκρέμαστο από την διαδικασία της προώθησης της ταξικής πάλης, αποπροσανατολίζει την επαναστατική πάλη και ρίχνει τούς εργάτες διαφόρων χωρών να αλλοσφάζονται προκειμένου να προωθήσουν οί αστοί τα συμφέροντα τους. Το κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα, ουτε οι εργάτες. Το προλεταριάτο της Κύπρου, της Ελλάδας και της Τουρκίας δεν έχουν τίποτα να χωρίσουν με ταξύ τους, ουτε στο Αιγαίο για τα πετρελαια της OCEANIC ούτε στην Κύπρο για τα συμφέροντα των Κυπριών Ελλήνων, και Τούρκων αστών.

Διαδηλώση γυρω από εθνικό θέμα που μπορούσε να είχε αντικαπιταλιστική δυναμική.

ΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

Απο τη άλλη όμως καταδικάζουμε τον "μεγάλο-ιδεατισμό" και τα κατάλοιπά του δεν σημαίνει ότι επικροτούμε τον Κυπριακό εθνικισμό που βλέπει με φανερό και χυποφία κάθετί το ελληνικό, ακόμα και στους ίδιους τούς αγώνες της ελληνικής εργατικής τάξης. Πρέπει όμως να καταλάβουμε ότι αυτή η καχυποφία και ο σβινισμός είναι αποτέλεσμα της πολιτικής του ελληνικού κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Ο μέσος ύπριος εργάτης βλέπει στο πρόσωπο κάθε έλληνα και τούρκου την αιτία της κακοδαιμονίας του τόπου του. Το πραξικόπημα οδηγήθηκε από τούς Έλληνες αξιωματικούς της εθνικής φρουράς με την έμπνευση των συνταγματάρχων. Οι ίδιοι Έλληνες αξιωματικοί εγκατέλειπαν πολλές φορές βοήθητους τούς Κύπριους φαντάρους μπροστά στα νατού κά τάνκς κλπ. Η δυσπιστία και το μίσος αυτο δεν μπορούν να εξαφανιστούν από την μια μέρα στην άλλη. Είναι προϊόν τών αντιφάσεων του καπιταλιστικού συστήματος και η διαδικασία για εξαίλειψη τους θα είναι μακρική και δύσκολη και οπωσδήποτε δεν είναι με την προώθηση του συνθήματος της ένωσης με την Ελλάδα που θα εξαφανιστούν. Πρέπει να γίνει συνείδηση ότι αυτός ο εθνοκεντρισμός και σβινισμός μπορούν να απαλειφτούν μακροπρόθεσμα και με κατανόηση και παραχωρήσεις και την αναγνώριση του δικαιώματος της πολιτικής ανεξαρτησίας της Κύπρου, προκειμένου να διευκολύνουμε την επαναστατική διαδικασία στην Κύπρο.

"Η βάρβαρη καταπίεση τών αποικιακών και αδύναμων λαών από τες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις άφησε μέσα στις μάζες των εργαζομένων των καταπιεσμένων εθνών όχι μόνο μίσος, αλλά εξίσου δυσπιστία τόσο απέναντι στα καταπιεστικά έθνη γενικά αλλά και απέναντι στο προλεταριάτο αυτών των χωρών.... Από την άλλη πλευρά, όσο περισσότερο μιά χώρα είναι υποανάπτυκτη τόσο περισσότερο είναι δυνατή η αγροτική παραγωγή, ο πατριαρχισ

μός και ο ιθαγενισμός, πράγμα που συμβάλλει σε μια μεγάλη δύναμη αντίστασης των πιο βαθειά ριζωμένων μικροαστικών προκαταλήψεων, δηλ. ο εθνικός εγωισμός, η εθνική στενοκεφαλιά. Δεδομένου ότι αυτές οι προκαταλήψεις δεν μπορούν να εξαφανιστούν παρά μόνο μετά την εξαφάνιση του καπιταλισμού και του ιμπεριαλισμού στις προηγμένες χώρες, και μετά την ριζοσπαστική αναμόρφωση της οικονομικής βάσης των καθυστερημένων χωρών, η εξαφάνιση αυτών των προκαταλήψεων δεν μπορεί να είναι πάρα πολύ αργή. Απ' αυτό συνεπάγεται η υποχρέωση για το συνειδητό κουμμουνιστικό προλεταριάτο όλων των χωρών να διατηρήσουν μια ιδιαίτερη προσοχή και κατανόηση στην επιβίωση του εθνικού πνεύματος των καθυστερημένων χωρών και λαών, και το καθήκον επίσης να κάνουν ορισμένες παραχωρήσεις με σκοπό να διώξουν αυτή την δυσπιστία και αυτή την προκατάληψη. Χωρίς μια ελεύθερη προσπάθεια για την ενοποίηση του προλεταριάτου και κατόπιν των εργαζομένων μαζών όλων των χωρών και όλων των εθνών του κόσμου, η νίκη ενάντια στον καπιταλισμό δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί. (ΙΟ) υπογρ. δικες μου)

ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Καταπολεμούμε τον εθνικισμό και την δυσπιστία τόσο ενάντια στο ελληνικό όσο και ενάντια στο τουρκικό προλεταριάτο, προωθώντας το επαναστατικό διεθνιστικό πρόγραμμα του προλεταριάτου, ξεμασκαρεύοντας σε κάθε στιγμή τα "εθνικά" συνθήματα των δικών "μας" αστών, και την σωβινιστική ιδεολογία τους.

Καμιά πίστη στις "εθνικές ενότητες" κανέναν άνθρωπο για τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Ο μόνος τρόπος για την πραγματική ισοτητα μεταξύ των τριών λαών, προ υπόθεση για την λύση των "εθνικών προβλημάτων" είναι να δεθούν χειροπόδαροι οι αστοί στις χώρες αυτές από την εργατική τάξη.

Μπροστά λοιπόν στα εθνικά και σοσιαλ πατριωτικά συνθήματα είτε της ένωσης είτε της διχοτόμησης, και της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας προωθούμε το σύνθημα των "Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών Κύπρου-Ελλάδας-Τουρκίας" σαν πρώτο μέτρο για την παγκόσμια σοσιαλιστική ενοποιημένη οικονομία γιατί "προσπαθούμε να δημιουργήσουμε μια ενιαία παγκόσμια οικονομία, εκτιμημένη σαν ένα σύνολο και υπο την διεύθυνση ενός συνολικού σχεδίου από το προλεταριάτο όλων των χωρών, τάση που εκδηλώθηκε ήδη φοβερά στο καπιταλιστικό σύστημα και που σκοπός της είναι να εξελιχθεί και να θριαμβεύσει στο σοσιαλιστικό σύστημα" (Ι2)

Είναι φανερό λοιπόν ότι τόσο το αίτημα της αυτοδιάθεσης όσο και αυτό της ομοσπονδίας χρησιμοποιούνται όχι με τρόπο ηθικιστικό και ιδεαλιστικό, αλλά με επαναστατικό για να οδηγήσουν το προλεταριάτο των υποαπεικτωμένων χωρών στην νικήφορα σοσιαλιστική επανάσταση, και στην βαθμιαία εξαφάνιση της ιδεολογικής κληρονομιάς του καπιταλισμού που είναι, η δυσπιστία απέναντι στους εργάτες του καταπιεστικού έθνους, ο εθνικισμός και ο σωβινισμός που υπάρχουν και στα πρώτα βήματα του κτισίματος του σοσιαλισμού. Με την εξαφάνιση, αργή και δύσκολη είναι γεγονός, μπορεί να προωθηθεί η σοσιαλιστική ομοσπονδία διαφόρων εργατικών χωρών που είχαν υπο το αστικό καθεστώς "εθνικές διαφορές" σαν ένα πρώτο βήμα για την ενοποιημένη σοσιαλιστική οικονομία, για την πραγμάτωση των "ενωμένων σοσιαλιστικών δημοκρατιών του κόσμου."

Τόσο το ΑΚΕΛ όσο και η ΕΔΕΚ χρησιμοποιούν εθνικιστικά συνθήματα (φορές του Ατίλα "βάρβαροι" κλπ.) βάζοντας την τύχη της δικής τους "μικροαστικής" υπεράνω όλων. Χρησιμοποιούν το αίτημα της αυτοδιάθεσης με τον ίδιο τρόπο που το χρησιμοποιούν και οι Κύπριοι καπιταλιστές οι οποίοι ζητούν από τους "κακούς" ιμ-

και ο καπιταλισμός σαν σύστημα εκμετάλλευσης δεν θυματοποιεί τις πιο αδύνατες μερίδες του κεφαλαίου πρόσ όφελος των μεγάλων ιμπεριαλιστικών κεφαλαίων. Αδειάζοντας το αίτημα της αυτοδιάθεσης από την επαναστατική του έννοια και μετατρέποντας το σε φιλλελεύθερο μικροαστικό δίνουν ακόμα ένα ιδεολογικό όπλο στους κύριους αστούς για την επιβίωση του συστήματος.

Οι μαοϊκοί σύντροφοι πρώτο που χρησιμοποιούν το σύνθημα με ένα "επαναστατικό" επιχείρημα μένουν ουσιωστικά στην ίδια παγίδα του εθνικισμού, σπέρνουν την σύγχυση στις γραμμές της επαναστατικής πρωτοπόρας και αποπροσανατολίζουν ιδεολογικά τις μάζες των Κυπρίων εργατών και αγροτών, ελλήνων και τούρκων.

Πιστεύουμε ότι το πρόβλημα της κατοχής της Κύπρου θα λυθεί από τον ίδιο τον κυπριακό λαό με αγώνα και με το δικαίωμα του λαού μας για αυτοδιάθεση. Προσχή όμως. Υπάρχει πιθανότητα να μπορέσει η αστική τάξη μελλοντικά και κάτω από πιέσεις κοινωνικές να να λυθεί αυτό τον αγώνα. Καθήκον κάθε κουμμουνιστή σε αυτή την αδελφοκτόνα μεταξύ εργατών σφαγή να προπαγανδίζει ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, να τον μετατρέψει σε εμφύλιο με την στενή συμμαχία ελλήνων και τούρκων εργατών και αγροτών της Κύπρου και με τη υποστήριξη των επαναστατικών κινημάτων στην Ελλάδα και Τουρκία για να τεθεί τέρμα μιά για πάντα στον διασπομό της κυπριακής εργατιάς και αγροτιάς που εξυπηρετά μόνο τα συμφέροντα των αστών ελλήνων και τούρκων και του διεθνούς ιμπεριαλισμού.

Η ΛΥΣΗ ΣΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Μόνο σε ένα σοσιαλιστικό κράτος θα μπορέσουν οι δυο κοινότητες να λύσουν τις διάφορες τους ειρηνικές, σε συνθήκες πλήρους ισοτητας και αξιοπρέπειας.

"Αν ο πόλεμος είναι ιμπεριαλιστικός, αντιδραστική δηλαδή γίνεται από 2 διεθνείς ομάδες της αντιδραστικής εκμεταλεύτριας, καταπιεστικής και ιμπεριαλιστικής μπουρζουαζίας, κάθε μπουρζουαζίας ακόμα και αυτή της μικρής χώρας, γίνεται συνένοχος αυτής της καταλήστευσης και το καθήκον μου, καθήκον του αντιπροσώπου του επαναστατικού προλεταριάτου είναι να ετοιμάσει την διεθνή προλεταριακή επανάσταση μόνο μέσο ενάντια στα θηριωδίες της διεθνούς σφαγής. Δεν είναι από άποψη της χώρας "μου" που πρέπει να σκέφτομαι, αυτή θα ήταν η λογική ενός μικροστού εθνικιστή που δεν καταλαβαίνει ότι είναι ένα παιχνίδι στα χέρια της ιμπεριαλιστικής μπουρζουαζίας), αλλά από την άποψη της συμμετοχής μου στην προπαρασκευή, στην προπαγανδία στην δουλειά για τον ερχομό της διεθνούς προλεταριακής επανάστασης" (Ι3)

Δεν έχουμε τίποτε άλλο να προσθέσουμε σε αυτά τα λόγια του Λένιν. Πιστεύουμε μόνο πως η ήττα της δικής "μας" μπουρζουαζίας" είναι το λιγότερο κακό προκείμενο να προωθήσουμε την διεθνή προλεταριακή επανάσταση. Δεν έχουμε να παλέψουμε κάτω από την σημαία καμιάς αστικής πατρίδας είτε κυπριακής είτε ελληνικής είτε τουρκικής. Έχουμε να παλέψουμε μονάχα κάτω από την σημαία του επαναστατικού μαρξισμού, και το βασικό μας σύνθημα παραμένει: "Προλετάρια όλων των χωρών ενωθείτε."

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

8. Λένιν "Ανθολογία 3 κειμένων πάνω στο εθνικό και αποικιακό ζήτημα", Εκδ. Πεκ. στα γαλλ. σελ. 61
9. Το ίδιο σελ. 27
10. Το ίδιο σελ. 29-30
12. Το ίδιο σελ. 25
13. Λένιν "Ο υποστατής Καουτσκι", Εκδ. Πεκ. στα γαλλ.

ΛΙΒΑΝΟΣ

ΕΜΠΑΡΚΟ

Η ΑΝΑΓΚΗ

ΓΙΑ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ

Η επίθεση του Ισραήλ στον Λίβανο και η άρση του αμερικανικού εμπάργκο στην Τουρκία είναι τα πιο πρόσφατα κτυπήματα του ιμπεριαλισμού στο Παλαιστινιακό και Κυπριακό λαο. Κτυπήματα που η ομοιότητα τους δεν είναι μόνο το ότι και οι δυο λαοί είναι θύματα της ίδιας ιμπεριαλιστικής επέμβασης, επίθεσης και κατοχής. Το Ισραήλ από την μια είναι ο χωροφύλακας του ιμπεριαλισμού στην περιοχή στην προσπάθεια για εκμετάλλευση και καταπίεση των γυρω λαών όπως και του Κυπριακού, και ταυτόχρονα το προκεχωρημένο φυλάκιο του για εξασφάλιση των αραβικών πετρελαίων. Από την άλλη η Κύπρος είναι ο χώρος που οι ιμπεριαλιστές ζητούν για να αντικαταστήσει τον καταστρεμένο Λίβανο σαν κεντρο ελέγχου της τεράστιας αγοράς των αραβικών χωρών.

Η επίθεση του Ισραήλ στον Λίβανο έχει στοχο να κτυπήσει το πιο προωθημένο τμήμα του αραβικού κινήματος, την Παλαιστινιακή Επανάσταση. Ταυτόχρονα η άρση του εμπάργκο έχει σαν στοχο να δώσει ένα ακόμα κτύπημα στο Κυπριακό λαο και το κίνημα στην Ελλάδα για να δεχτούν την λυση "πακέτο" στο Κυπριακό και το Αιγαίο που προωθεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση, η απάντηση του Παλαιστινιακού λαου είναι μια αγωνιστική αντίσταση που ουδεν μπορεί να οδηγήσει πούθενά μια και τα αραβικά καθεστώτα δεν πρόσφεραν καμιά ουσιαστική υποστήριξη στο κίνημα των Παλαιστινίων, ενώ το είχαν κτυπήσει άθε φορά που ξέφευγε από τον έλεγχο τους. Για να μπορέσει το Παλαιστινιακό κίνημα να παει μπροστά και να κινήσει πρέπει να συνδεθεί με τον αγώνα των καταπιεσμένων και εργαζομένων μαζών στις αραβικές χώρες.

Ένα τέτοιο πρόβλημα αντιμετωπίζει και ο Κυπριακός λαος που για να μπορέσει να προωθήσει τους αγώνες του σε ένα ψηλότερο στάδιο και να νικήσει πρέπει να τους συνδέσει με τους αγώνες τόσο των Τουρκοκυπριακών όσο και των Ελληνικών και Τουρκικών καταπιεσμένων και εργαζομένων μαζών. Εξαιτίας ακόμα της φύσης και του χαρακτήρα της ιμπεριαλιστικής επέμβασης στην Κύπρο πρέπει ο Κυπριακός λαος να συνδέσει τους αγώνες του με το Παλαιστινιακό κίνημα για μια κοινή απάντηση στην ίδια ιμπεριαλιστική επιβουλή. Μια τέτοια σύνδεση σημαίνει αγωνιστική συμπάρασταση προς το Παλαιστινιακό κίνημα, συμπάρασταση που δεν μπορεί να είναι ούτε αποστολή ρούχων ούτε έκδοση ψηφισμάτων μόνο αλλά αγωνιστικές κινητοποιήσεις και παλη ενάντια στον ίδιο εχθρό. Συμπάρασταση στο Παλαιστινιακό κίνημα και στον αγώνα του Κυπριακού λαού σημαίνει πάλη ενάντια στον ιμπεριαλισμό.

Η άρση του εμπάργκο οδήγησε σε ένα ανέβασμα του αντιαμερικανικού αισθήματος στην Κυπρο. Το λαϊκό αίσθημα όμως δεν μπόρεσε και πάλι να εκφραστεί τόσο εξαιτίας της στασης της κυπριακής κυβέρνησης όσο και των ρεφορμιστικών κομμάτων της αριστεράς ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ. Ένω οι ρεφορμιστές καταδίκασαν την σταση της αμερικάνικης κυβέρνησης δεν προώθησαν καμιά ουσιαστική αγωνιστική κινητοποίηση των εργαζομένων μαζών μένοντας σε "περιπάτους διαμαρτυρίας" και εμποδίζοντας τις αυθόρμητες κινητοποιήσεις των μαθητών να παρουν μια δυναμική. Για άλλη μια φορά οι ρεφορμιστές δείχνουν ποσο πιστοί είναι στους αστικούς θεσμούς και ποσο έτοιμοι είναι να "προωθήσουν" την παλη του λαου για το δίκαιο των ξένων και ντόπιων εκμεταλευτών. Ακολουθώντας την ίδια ταχτική της ταξικής συνεργασίας κλείνονται με τους αστούς στην Βουλη για να βγάλουν ένα ψήφισμα καταδίκης της αμερικάνικης κυβέρνησης πιστεύοντας πως έτσι έκαναν το αντιιμπεριαλιστικό τους καθήκον. Ο ιμπεριαλισμός όμως δεν πολεμάται ούτε με ξόρκια ούτε με χαρτοπόλεμο.

Το λαϊκό αίσθημα αγανάκτησης έπρεπε να συμφορωθεί στις εκκλήσεις του προέδρου της κυβέρνησης για αυτοσυγκράτηση και ψυχραιμία (μην τυχον και ανησυχήσουμε τον υπνο των "συμμάχων" μας). Δεν είναι όμως η πρώτη φορά

που οι ρεφορμιστές δεν προωθούν τους αγώνες του λαου στο όνομα της "πατριωτικής ενότητας" και του "πλατιού αντιιμπεριαλιστικού μετώπου", προσπαθώντας να στηρίξουν τον μυθο του ταξικού κράτους. Το ίδιο έκαναν και με τις κινητοποιήσεις συμπάραστασεις στο Παλαιστινιακό κίνημα που ακολούθησαν την ίδια διαδικασία των περιπάτων διαμαρτυρίας, πικετοφορίες, ψηφίσματα Επιμένουν να παραβλέπουν το ταξικό χαρακτήρα του κράτους και εντάσσουν τους αγώνες του κινήματος μέσα στα πλαίσια του στο μίνιμουμ βαθμο που μπορούν αποφεύγοντας απεργίες και κινητοποιήσεις, αδυνατώντας να δουν ποσο ουτοπικό είναι να περιμένουν απο το κρατος των κυπρίων κεφααιοκρατών να παξει ένα αντιιμπεριαλιστικό ρολο. Η ταξη των κυπρίων κεφααιοκρατών, δεμένη με τον αμερικανικό και ευρωπαϊκό καπιταλισμό μέσα απο τα μεγάλα δάνεια, εξαγωγές-εισαγωγές είναι αδύνατο να θυσιάσει τα συμφέροντα της για χαρη του απελευθερωτικού αγώνα της Κυπρου ή για χαρη του Παλαιστινιακού κινήματος.

Αν όμως οι κύριοι καπιταλιστές δεν είναι διατεθειμένοι να υποστηρίξουν τον απελευθερωτικό αγώνα η το Παλαιστινιακό κίνημα είναι αναγκαίο να καταδικάσουν την αμερικάνικη σταση του εμπάργκο τόσο γιατί περιορίζει τις διαπραγματευτικές τους δυνατότητες στις συντάλαγές για μια "δίκαιη" και "ρεαλιστική" λυση του Κυπριακού όσο και για να μην οξύνουν τις ταξικές αντιθέσεις και να ξεγελούν την αριστερά για τον αντιιμπεριαλιστικό τους ρολο. Ταυτόχρονα η καταδίκη του Ισραήλ είναι αναγκαία μια και οι αραβικές χώρες αποροφούν ένα μεγάλο μέρος των εξαγωγών τους αυξάνοντας τα κέρδη τους. Το ποσο όμως το κρατος των κεφααιοκρατών υποστηρίζει την παλη του λαου για απλευθέρωση η για συμπάρασταση στο Παλαιστινιακό κίνημα φαίνεται και απο την αντιμετώπιση των αυθόρμητων κινητοποιήσεων του λαου για το εμπάργκο και την Παλαιστίνη. Στήνει συρματοπλέγματα σε μεγάλη ακτία γυρω απο τα αμερικανικά και σιωνιστικά κτίρια δημιουργώντας νέες πράσινες γραμμές και δίνοντας προστασία στους ιμπεριαλιστές εχθρούς του λαου. Συλλαμβάνει αγωνιστές που γραφουν αντιιμπεριαλιστικά συνθήματα και χρησιμοποιεί κρονοφόρους για να τρομοκρατήσει και να καταστείλει το λαϊκό αίσθημα. Ταυτόχρονα καλει σεψυχραιμία και αυτοσυγκράτηση και ουχι καλιέργεια των αντιαμερικανικών αισθημάτων και αυτοσαν απάντηση στις επιβουλές του ιμπεριαλισμού για ένα νεο ξεπούλημα της Κυπρου.

Δεν είναι όμως τυχαίο που το κρατος των κεφααιοκρατών αντιμετωπίζει με τρομοκρατία το λαϊκό κίνημα. Σε μια περίοδο που ο κυπριακός καπιταλισμός έχει άμεση ανάγκη της βοήθειας των ξένων καπιταλιστών για να συνεχίσει την ανάπτυξη του, είναι αναγκαία να δείξει πως οι επενδύσεις τους στην Κυπρο είναι εξασφαλισμένες. Καλύτερη απόδειξη για αυτο δεν μπορεί να υπάρχει απο μια "κοινωνική ειρήνη και ηρεμία" που προυποθέτει τον έλεγχο κάθε ξεσπάσματος του λαϊκού κινήματος.

Για τους κυπρίους καπιταλιστές ακόμα η ύπαρξη του κυπριακου προβλήματος δεν είναι ένα θέμα εθνικό αλλά ένας ανασταλτικός παράγοντας για τις ξενες επενδύσεις και βοήθεια στον ανερχόμενο κυπριακό καπιταλισμό. Για αυτο εκείνο που τους ενδιαφέρει κύρια είναι το σύντομο κλείσιμο του. Σε μια περίοδο που οι πιέσεις για αυτο το κλείσιμο απο τον αμερικάνικό ιμπεριαλισμό (ανοχητή πληγη στην ανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ), όσο και απο την κυβέρνηση Καραμανλή που βιάζεται να μπει στην ΕΟΚ, πράγμα που δεν θα γίνει αν δεν λυσει τις διαφορές της με την Τουρκία, είναι απαραίτητο να περιοριστεί το κίνημα στην Κυπρο και την Ελλάδα.

Έτσι τόσο η κυπριακή κυβέρνηση όσο και η ελληνική προωθούν μετρα για καταστολή του κινήματος (αντιτρομοκρατικό νομοσχέδιο-αναβίωση του 509 στην Ελλάδα Ι.) (συρματοπλέγματα, κρονοφόροι, αστυνόμευση στην Κυπρο) Αν όμως στην Ελλάδα το κίνημα με μια παράδοση αγώνων αντετάσσεται στην Καραμανλική τρομοκρατία στην Κυπρο τίποτα δεν μας πείθει για το ίδιο μιάς και οι ρεφορμιστές με την τακτική τους της ταξικής συνεργασίας εχουν οδηγήσει σε αποπροσανατολισμό του κινήματος.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΜΜΑ

χριστινός μιχαήλ

Τό εργατικό επαναστατικό κόμμα είναι απαραίτητο στοιχείο, στην επαναστατική διαδικασία κατάληψης της εξουσίας από την εργατική τάξη. Για να καταλάβουμε τι είναι ένα τέτοιο κόμμα και ποια η σημασία του, είναι αναγκαίο να συνειδητοποιήσουμε ορισμένα βασικά σημεία:

1. γιατί χραίζεται το επαναστατικό κόμμα
2. πώς κτιζεται ένα τέτοιο κόμμα
3. πια η σχέση, του με την εργατική τάξη

Το κτίσιμο του μπολσεβίκικου κόμματος που οδήγησε στην Ρωσική εργατική τάξη, στην επακόλουθη, είναι μια ιστορική εμπειρία αυτής της διαδικασίας. Πιο συγκεκριμένα οι θέσεις του Λένιν για το κόμμα και το πως αντέδρασε σε κάθε περίοδο της εξελικτικής πορείας του κόμματος, έπαιξαν ένα σημαντικό ρόλο για την σωστή εξέλιξη. Αυτές τις θέσεις και την όλη αντίληψη έβαλε σε μια μπροσούρα η οργάνωση της Ιταλικής επαναστατικής αριστεράς AVANGUARDIA OIBERATA.

Η μπροσούρα ονομάστηκε η αντίληψη του Λένιν για το κόμμα.

Από τις ομάδες στο κόμμα (1895-1912)

Η έκδοση στα ελληνικά έγινε από την Οργάνωση Σοσιαλιστική Επανάσταση.

Πιστεύοντας πως η κυρίαρχη κοινωνία πέρα από τη μας λένε τα αστικά και ρεφορμιστικά κόμματα για ενότητα και ταξικούς αγώνες, είναι μια ταξική κοινωνία όπου θα χρειαστεί η επαναστατική αλλαγή με τη καθοδήγηση του επαναστατικού εργατικού κόμματος, κάνουμε μια παρουσίαση των βασικών αρχών της αντίληψης του Λένιν για το κόμμα. Οι αρχές αυτές είναι προϋποθέσεις αναγκαίες σήμερα, όσο ήταν και στη Ρωσία του Λένιν.

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΔΕΝ ΚΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΜΙΑ ΑΠΟΦΑΣΗ

Το μπολσεβίκικο κόμμα δεν κτίστηκε από την μια μέρα στην άλλη, χρειάστηκε μια πορεία αρκετών χρόνων, αγώνων και ανεβασμάτων του εργατικού κινήματος για να δημιουργηθούν οι αντικειμενικές συνθήκες που βοήθησαν στο κτίσιμο του κόμματος. Η πορεία αυτή πέρασε μέσα από την δημιουργία διαφόρων μικροομάδων που μέσα από ζύμωση και επέμβαση στην εργατική τάξη βοήθησαν στην δημιουργία του εργατικού κόμματος.

Βασική προϋπόθεση είναι η σωστή επέμβαση στον εργατικό χώρο. Μια τέτοια επέμβαση θα συσπειρώσει τους πιο αγωνιστές εργάτες μαζί με τους επαναστάτες διανοούμενους. Και μόνο όταν αυτές οι ομάδες έχουν καταφέρει να οργανώσουν γύρω τους την αγωνιστική

πρωτοπορεία των εργατών τότε θα μπορούμε να μιλούμε για το επαναστατικό κόμμα. Δηλαδή το ίδιο το κίνημα έχει αποφασίσει από την βάση για την δημιουργία του κόμματος. Μια τέτοια δημιουργία δεν είναι δυνατή αν η απόφαση έρθει από μια χούφτα διανοούμενους επαναστάτες που είναι ξεκομμένοι από την εργατική τάξη όσο σωστή και να είναι η ιδεολογία τους.

Αυτά είναι τα διδάγματα που βγαίνουν μέσα από την πορεία του κτισίματος του επαναστατικού κόμματος στην Ρωσία. Η πορεία αυτή δεν ήταν κάτι το προκαθορισμένο. Οι αντιξοότητες και τα λάθη δεν έλειψαν καμιά φορά, αλλά το ότι η πορεία αυτή ήταν στην βάση της σωστής φάνης από το γεγονός της πραγματοποίησης της σοσιαλιστικής επανάστασης στη Ρωσία.

Η ΣΥΝΔΕΣΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ

Το επαναστατικό κόμμα είναι αυτό που θα συνδέσει την επαναστατική θεωρία με την πράξη βλέποντας τα σαν τις δύο πλευρές του ίδιου νομίσματος. Αυτή η πράξη είναι η επέμβαση μέσα στην τάξη. Και αυτή η επέμβαση δεν ξεκινά μόνο από πολιτικούς λόγους. Το επαναστατικό κόμμα πρέπει να δει τα οικονομικά προβλήματα των εργατών και την σημασία του να δώσει συμπαράσταση στους οικονομικούς αγώνες των εργατών. Καθώς λέει ο Λένιν:

"...η τεράστια σημασία της οικονομικής πάλης του προλεταριάτου και η αναγκαιότητα της έχον αναγνωριστεί από τον Μαρξισμό από τις αρχές του και ήδη από το 1840 ο Μάρξ και Εγκελς πολεμούσαν ενάντια στους ουτοπιστές σοσιαλιστές."

Οι οικονομικοί αγώνες είναι αυτοί που θα αφήσουν τους αγωνιστές εργάτες που θα συνειδητοποιήσουν τις πολιτικές προεκτάσεις των προβλημάτων τους. Εδώ ακριβώς έγκειται ένας από τους σημαντικότερους ρόλους του κόμματος: Στο να συνδέσει τους απομονωμένους αγώνες των εργατών δημιουργώντας μια ταξική ενότητα και συλλογικότητα.

Το επαναστατικό κόμμα δεν διαχωρίζει τους οικονομικούς αγώνες από τους πολιτικούς γιατί:

"...τόσο η οικονομική όσο και η πολιτική δράση είναι το ίδιο αναγκαίες για να αναπτυχθεί η ταξική συνείδηση του προλεταριάτου... και η διάσπαση ανάμεσα σε οικονομική πάλη είναι η εφαρμογή μέσα στο εργατικό κίνημα της πολιτικής δημοκρατίας." (Λένιν)

Από αυτό βλέπουμε πόσο λαθεμένη είναι η τακτική του ΑΚΒΑ στο να διαχωρίζει την πολιτική πάλη από τους κοινωνικούς αγώνες της εργατικής τάξης.

Η σχέση του κόμματος με την εργατική τάξη πναι βγαίνει μέσα από την διαδικασία του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, όχι όμως του γραφειοκρατικού συγκεντρωτισμού. Δηλαδή, να καθοδηγεί αλλά να ταί την ίδια στιγμή από την τάξη. Αυτό πετυχαίμε με την συνεχή ζύμωση μέσα στο ίδιο το κόμμα πάνω σε οργανωτικά θεωρητικά και πολιτικά θέματα. Η ζύμωση αυτή εξωτερικεύεται βοηθώντας έτσι το ανεβασμα του κινήματος. Ο Λένιν επιμένει ότι ανώτερες γνώμο προβληματισμός και η ζύμωση έπρεπε να υπάρχουν συνεχώς στο κόμμα γιατί αποτελούν βασική προϋπόθεση για μια υγιή και εξελικτική κατάσταση. Αλλιώς και δημιουργείται μια κατάσταση όπου το κόμμα γίνεται ένα είδος εκκλησίας, ο γενικός γραμματέας ένας πάπας, άγιος και αλάθητος και κάθε διαφωνία έστω και σε δευτερεύοντα θέματα γίνεται μια αίρεση.

Το θέμα δεν είναι να δημιουργήσουμε μια εκκλησία αλλά ένα ζωντανό οργανισμό που θα οργανώσει το εργατικό αυθόρμητο στην επαναστατική πορεία χωρίς όμως να καταπνίξει αυτό το αυθόρμητο των μαζών. Στες μάζες θα δώσει την επαναστατική θεωρία, θα βοηθήσει να δημιουργήσουν τον μηχανισμό που οδήγησει στην επανάσταση. Αυτό σημαίνει δουλειά σεπώδ και διαφορετικά επίπεδα μαζί συμμετοχή των μαζών για άμεση συνειδητοποίηση.

ΔΟΓΜΑΤΙΣΜΟΣ- ΟΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ

Το κόμμα σε όλη του την εξελικτική πορεία πρέπει να παλέψει ενάντια σε πολλές τάσεις που μπορεί να δημιουργούνται μέσα στο ίδιο το κόμμα. Τάσεις που είτε το απομονώνουν από την εργατική τάξη ή που προδίδουν τα συμφέροντα της εργατικής τάξης στο όνομα της συνεργασίας των τάξεων.

Αυτό σημαίνει πάλη ενάντια στον δογματισμό και οπορτουניσμό. Στη περίπτωση του δογματισμού το κόμμα μπορεί να έρθει να συνεργαστεί στην πράξη με οργανώσεις που μπορεί στη θεωρία να διαφέρουν. Μπορεί όμως σε εκείνη τη συγκεκριμένη πράξη να έχουν ένα κοινό στόχο. Μια αντιφασιστική διαδήλωση λόγω χάρη μπορεί να οργανωθεί από διάφορες ομάδες και οργανώσεις όπως και η συμπαράσταση σε μία εργατική απεργία.

Ο δογματισμός είναι επικίνδυνος γιατί παρεχώντας τις κομμουνιστικές αρχές προκαλείται αποένωση των επαναστατικών ομάδων από τις αγωνιστικές εργατικές μάζες. Το ίδιο όμως επικίνδυνος είναι και ο οπορτουניσμός που το κόμμα με την δικαιολογία του "...δεν το επιτρέπουν οι συνθήκες..." ακολουθεί μια καιροσκοπική πολιτική που μπορεί μεν να συμβάλει στην γραφειοκρατική ηγεσία καταπατώντας όμως τα συμφέροντα των εργατών. Όσο για τις πολιτικές και θεωρητικές αρχές είτε αγνοούνται είτε διαγράφονται πλήρως από τους "εργατοπατέρες".

Και στις δύο περιπτώσεις το αποτέλεσμα είναι ανητικό και παίξει ένα ανασταλτικό ρόλο στους αγώνες της εργατικής τάξης και στην επαναστατική διαδικασία. Για να καταπολεμηθούν χρειάζεται μια ξεκαθαρισμένη ιδεολογική βάση με σωστή προσανατολισμό και βάση αναφοράς την εργατική τάξη και τα συμφέροντα της πέρα από "ιστορικούς συμβιβασμούς", "εθνικά προβλήματα" και κρίσεις.